Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

18 päivänä lokakuuta 2016 *

Yhteinen ulko- ja turvallisuuspolitiikka — Iraniin kohdistetut rajoittavat toimenpiteet ydinaseiden levittämisen estämiseksi — Varojen jäädyttäminen — Kumoamiskanne — Kanteen nostamisen määräaika — Vaatimusten mukauttaminen — Tutkittavaksi ottaminen — Perusteluvelvollisuus — Puolustautumisoikeudet — Oikeus tehokkaaseen oikeussuojaan — Ilmeinen arviointivirhe — Kumoamisen ajallisten vaikutusten mukauttaminen

Asiassa T-418/14,

Sina Bank, kotipaikka Teheran (Iran), edustajinaan asianajajat B. Mettetal ja C. Wucher-North,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään B. Driessen ja D. Gicheva,

vastaajana,

jossa on kyse SEUT 263 artiklaan perustuvasta vaatimuksesta, jossa vaaditaan yhtäältä kumoamaan neuvoston päätös, sellaisena kuin se käy ilmi 15.3.2014 päivätystä ilmoituksesta henkilöille ja yhteisöille, joihin sovelletaan neuvoston päätöksessä 2010/413/YUTP ja neuvoston asetuksessa (EU) N:o 267/2012 säädettyjä Iraniin kohdistuvia rajoittavia toimenpiteitä (EUVL 2014, C 77, s. 1), pysyttää kantajan nimi Iraniin kohdistuvista rajoittavista toimenpiteistä ja yhteisen kannan 2007/140/YUTP kumoamisesta 26.7.2010 annetun neuvoston päätöksen 2010/413/YUTP (EUVL 2010, L 195, s. 39), sellaisena kuin se on muutettuna 25.10.2010 annetulla neuvoston päätöksellä 2010/644/YUTP (EUVL 2010, L 281, s. 81), liitteessä II olevassa luettelossa ja Iraniin kohdistuvista rajoittavista toimenpiteistä ja asetuksen (EU) N:o 961/2010 kumoamisesta 23.3.2012 annetun neuvoston asetuksen (EU) N:o 267/2012 (EUVL 2012, L 88, s. 1) liitteessä IX olevassa luettelossa ja jossa vaaditaan toisaalta kumoamaan päätöksen 2010/413 muuttamisesta 7.11.2014 annettu neuvoston päätös 2014/776/YUTP (EUVL 2014, L 325, s. 19), asetuksen N:o 267/2012 täytäntöönpanosta 7.11.2014 annettu neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 1202/2014 (EUVL 2014, L 325, s. 3), päätöksen 2010/413 muuttamisesta 25.6.2015 annettu neuvoston päätös (YUTP) 2015/1008 (EUVL 2015, L 161, s. 19) ja asetuksen N:o 267/2012 täytäntöönpanosta 25.6.2015 annettu neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) 2015/1001 (EUVL 2015, L 161, s. 1) siltä osin kuin näillä toimilla pysytettiin kantajan nimi päätöksen 2010/413, sellaisena kuin se on muutettuna päätöksellä 2010/644, liitteessä II olevassa luettelossa ja asetuksen N:o 267/2012 liitteessä IX olevassa luettelossa,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja H. Kanninen sekä tuomarit I. Pelikánová (esittelevä tuomari) ja E. Buttigieg,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

kirjaaja: hallintovirkamies M. Junius,

ottaen huomioon asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa ja 8.4.2016 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asian tausta

1. *Iranin islamilaiseen tasavaltaan kohdistetut rajoittavat toimenpiteet*

1 Käsiteltävä asia liittyy rajoittaviin toimenpiteisiin, joiden tarkoituksena on painostaa Iranin islamilaista tasavaltaa lopettamaan ydinaseiden levittämistä edistävä ydinenergia-alan toiminta ja ydinasejärjestelmien kehittäminen (jäljempänä ydinaseiden levittäminen).

2. *Kantajaa koskevat rajoittavat toimenpiteet*

2 Kantajana oleva Sina Bank on iranilainen pankki, joka on rekisteröity julkiseksi osakeyhtiöksi.

3 Kantajan nimi merkittiin 26.7.2010 Iraniin kohdistuvista rajoittavista toimenpiteistä ja yhteisen kannan 2007/140/YUTP kumoamisesta 26.7.2010 annetun neuvoston päätöksen 2010/413/YUTP (EUVL 2010, L 195, s. 39) liitteessä II olevaan luetteloon.

4 Kantajan nimi merkittiin tämän johdosta myös Iraniin kohdistuvista rajoittavista toimenpiteistä 19.4.2007 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 423/2007 (EUVL 2007, L 103, s. 1) liitteessä V olevaan luetteloon. Tämä merkintä tuli voimaan päivänä, jolloin asetuksen N:o 423/2007 7 artiklan 2 kohdan täytäntöönpanosta 26.7.2010 annettu neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 668/2010 (EUVL 2010, L 195, s. 25) julkaistiin Euroopan unionin virallisessa lehdessä, eli 27.7.2010. Merkitsemisen seurauksena kantajan varat ja taloudelliset resurssit jäädytettiin (jäljempänä varojen jäädyttäminen).

5 Kantajan nimen merkitseminen päätöksen 2010/413 liitteessä II ja asetuksen N:o 423/2007 liitteessä V oleviin luetteloihin perustui seuraaviin seikkoihin:

”Sina Bank on hyvin sidoksissa Daftariin ([islamistivallankumouksen] korkeimman hengellisen johtajan toimisto, jonka hallintoon kuuluu noin 500 henkeä). Se osallistuu siten hallituksen strategisten etujen rahoitukseen.”

6 Euroopan unionin neuvosto ilmoitti kantajalle 27.7.2010 päivätyllä kirjeellä tämän nimen merkitsemisestä päätöksen 2010/413 liitteessä II ja asetuksen N:o 423/2007 liitteessä V oleviin luetteloihin. Tähän kirjeeseen oli liitetty jäljennös viimeksi mainituista toimista.

7 Kantaja esitti 8.9.2010 päivätyssä kirjeessä huomautuksensa kyseessä olevasta luetteloihin merkitsemisestä ja kehotti neuvostoa tarkistamaan asian.

8 Tarkistettuaan kantajan tilanteen neuvosto päätti pysyttää tämän nimen päätöksen 2010/413, sellaisena kuin se on muutettuna 25.10.2010 annetulla neuvoston päätöksellä 2010/644/YUTP (EUVL 2010, L 281, s. 81), liitteessä II olevassa luettelossa samasta päivästä lukien.

9 Iraniin kohdistuvista rajoittavista toimenpiteistä ja asetuksen N:o 423/2007 kumoamisesta 25.10.2010 annetun neuvoston asetuksen (EU) N:o 961/2010 (EUVL 2010, L 281, s. 1) antamisen yhteydessä kantajan nimi merkittiin edellä 5 kohdassa jo mainituista samoista syistä mainitun asetuksen liitteessä VIII olevaan luetteloon 27.10.2010 lukien.

10 Neuvosto ilmoitti kantajalle 28.10.2010 päivätyllä kirjeellä, joka annettiin tälle tiedoksi 5.12.2010, että sen jälkeen, kun kantajan tilannetta oli arvioitu uudelleen tämän 8.9.2010 päivättyyn kirjeeseen sisältyneiden huomautusten valossa, kantajaan oli edelleen kohdistettava rajoittavia toimenpiteitä.

11 Kantaja riitautti 6.12. ja 20.12.2010 päivätyillä kirjeillä asianajajiensa välityksellä siihen kohdistetun varojen jäädyttämistoimenpiteen pysyttämisen. Kantajan puolustautumisoikeuksien käyttämiseksi asianajajat pyysivät neuvostolta, että tämä antaisi heidän tutustua asiakirja-aineistoon ja toimittaisi heille tiedot, jotka oikeuttivat toteutetun toimenpiteen pysyttämisen.

12 Kantaja nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 6.1.2011 jättämällään kannekirjelmällä kanteen lähinnä päätöksen 2010/413, sellaisena kuin se on muutettuna päätöksellä 2010/644, liitteen II ja asetuksen N:o 961/2010 liitteen VIII kumoamiseksi sitä koskevilta osin. Asia kirjattiin unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamossa asianumerolla T-15/11.

13 Neuvosto toimitti 22.2.2011 päivätyllä kirjeellä kantajan asianajajille asiakirjan, jonka numero oli 6724/11 ja joka sisälsi asiakirja-aineistoon sisältyviä tietoja edellä 5 kohdassa mainittujen syiden tueksi.

14 Kantaja riitautti 18.7.2011 päivätyllä kirjeellä uudelleen siihen kohdistetun varojen jäädyttämistoimenpiteen pysyttämisen.

15 Tarkasteltuaan uudelleen kantajan tilannetta neuvosto päätti pysyttää kantajan nimen päätöksen 2010/413, sellaisena kuin se on muutettuna päätöksellä 2010/644, liitteessä II olevassa luettelossa 1.12.2011 lukien – jolloin päätöksen 2010/413 muuttamisesta 1.12.2011 annettu neuvoston päätös 2011/783/YUTP (EUVL 2011, L 319, s. 71) annettiin – ja asetuksen N:o 961/2010 liitteessä VIII olevassa luettelossa 2.12.2011 lukien – jolloin asetuksen N:o 961/2010 täytäntöönpanosta 1.12.2011 annettu neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 1245/2011 (EUVL 2011, L 319, s. 11) julkaistiin Euroopan unionin virallisessa lehdessä.

16 Neuvosto ilmoitti kantajalle 5.12.2011 päivätyllä kirjeellä, joka annettiin tälle tiedoksi samana päivänä, että kantajaan oli edelleen kohdistettava rajoittavia toimenpiteitä. Neuvosto totesi kyseisessä kirjeessä, että ”vaikka 36 prosenttia [kantajan] osakkeista [olisi] myyty julkisella tarjouksella, pääasiallisena osakkeenomistajana [olisi] edelleen [Mostazafan-]säätiö, joka [oli] korkeimmalle hengelliselle johtajalle raportoiva julkinen elin”, ja että ”neuvosto [oli] täten yhä sillä kannalla, että [kantaja oli] hyvin sidoksissa Daftariin (korkeimman hengellisen johtajan toimisto) ja osallistu[i] tällä tavoin hallituksen strategisten etujen rahoitukseen”.

17 Kantaja riitautti 23.1.2012 päivätyllä kirjeellä asianajajiensa välityksellä uudelleen siihen kohdistetun varojen jäädyttämistoimenpiteen pysyttämisen. Kantajan puolustautumisoikeuksien käyttämiseksi asianajajat pyysivät neuvostolta, että tämä antaisi heidän tutustua asiakirja-aineistoon ja toimittaisi heille tiedot, jotka oikeuttivat toteutetun toimenpiteen pysyttämisen.

18 Kantaja nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 10.2.2012 jättämällään kannekirjelmällä kanteen, jossa vaadittiin lähinnä kumottaviksi ensinnäkin päätös 2011/783 ja täytäntöönpanoasetus N:o 1245/2011 siltä osin kuin niillä oli uudelleentarkastelun jälkeen pysytetty kantajan nimi päätöksen 2010/413, sellaisena kuin se on muutettuna päätöksellä 2010/644, liitteessä II olevassa luettelossa ja asetuksen N:o 961/2010 liitteessä VIII olevassa luettelossa ja jossa vaadittiin kumottaviksi toiseksi asetuksen N:o 961/2010 16 artiklan 2 kohta ja päätöksen 2010/413 19 artiklan 1 kohdan b alakohta ja 20 artiklan 1 kohdan b alakohta siltä osin kuin nämä säännökset koskivat kantajaa. Asia kirjattiin unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamossa asianumerolla T-67/12.

19 Iraniin kohdistuvista rajoittavista toimenpiteistä ja asetuksen N:o 961/2010 kumoamisesta 23.3.2012 annetun neuvoston asetuksen (EU) N:o 267/2012 (EUVL 2012, L 88, s. 1) antamisen yhteydessä kantajan nimi merkittiin edellä 5 kohdassa jo mainituista syistä mainitun asetuksen liitteessä IX olevaan luetteloon 24.3.2012 lukien.

20 Unionin yleinen tuomioistuin kumosi 11.12.2012 antamallaan tuomiolla Sina Bank v. neuvosto (T-15/11, EU:T:2012:661) päätöksen 2010/413, sellaisena kuin se on muutettuna päätöksellä 2010/644, liitteen II ja asetuksen N:o 961/2010 liitteen VIII kantajaa koskevilta osin. Unionin yleinen tuomioistuin piti kuitenkin päätöksen 2010/413, sellaisena kuin se on muutettuna päätöksellä 2010/644, liitteen II vaikutukset voimassa kantajan osalta siihen asti, kunnes asetuksen N:o 961/2010 liitteen VIII kumoaminen tuli voimaan kantajaa koskevilta osin. Koska 11.12.2012 annetusta tuomiosta Sina Bank v. neuvosto (T-15/11, EU:T:2012:661) ei valitettu, tuomiosta tuli lainvoimainen ja se sai oikeusvoiman.

21 Neuvosto julkaisi 15.3.2014 ilmoituksen henkilöille ja yhteisöille, joihin sovelletaan päätöksessä 2010/413 ja asetuksessa N:o 267/2012 säädettyjä Iraniin kohdistuvia rajoittavia toimenpiteitä (EUVL 2014, C 77, s. 1), ja viittasi uudelleentarkastelun jälkeen antamaansa päätökseen jatkaa päätöksessä 2010/413 ja asetuksessa N:o 267/2012 säädettyjen rajoittavien toimenpiteiden soveltamista henkilöihin ja yhteisöihin, joiden nimet oli merkitty kyseisen päätöksen liitteessä II ja kyseisen asetuksen liitteessä IX oleviin luetteloihin.

22 Kantaja riitautti 14.4.2014 päivätyllä kirjeellä neuvostossa uudelleen siihen kohdistetun varojen jäädyttämistoimenpiteen pysyttämisen.

Esillä olevan kanteen nostamisen jälkeiset tosiseikat

23 Unionin yleinen tuomioistuin yhtäältä hylkäsi 4.6.2014 antamallaan tuomiolla Sina Bank v. neuvosto (T-67/12, ei julkaistu, EU:T:2014:348) sen käsiteltäväksi saatetun kanteen sillä perusteella, että se oli nostettu tuomioistuimessa, jolla ei ollut toimivaltaa käsitellä sitä, siltä osin kuin siinä vaadittiin päätöksen 2010/413 19 artiklan 1 kohdan b alakohdan ja 20 artiklan 1 kohdan b alakohdan kumoamista, sekä jätti kyseisellä tuomiolla kanteen tutkimatta siltä osin kuin siinä vaadittiin asetuksen N:o 961/2010 16 artiklan 2 kohdan kumoamista ja toisaalta kumosi päätöksen 2011/783 ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 1245/2011 siltä osin kuin näillä toimilla oli uudelleentarkastelun jälkeen pysytetty kantajan nimi päätöksen 2010/413, sellaisena kuin se on muutettuna päätöksellä 2010/644, liitteessä II olevassa luettelossa ja asetuksen N:o 961/2010 liitteessä VIII olevassa luettelossa. Koska 4.6.2014 annetusta tuomiosta Sina Bank v. neuvosto (T-67/12, ei julkaistu, EU:T:2014:348) ei valitettu, tuomiosta tuli lainvoimainen ja se sai oikeusvoiman.

24 Neuvosto ilmoitti 1.9.2014 päivätyllä sähköpostiviestillä kantajan asianajajille, että tarkasteltuaan kantajan tilannetta uudelleen se oli päättänyt pysyttää tämän nimen päätöksen 2010/413, sellaisena kuin se on muutettuna päätöksellä 2010/644, liitteessä II ja asetuksen N:o 267/2012 liitteessä IX olevissa luetteloissa (jäljempänä riidanalaiset luettelot) seuraavista syistä:

”Sina Bank on Iranin – – johtajan suorassa määräysvallassa olevan merkittävän, osittain julkisen yhteisön Mostazafan Foundationin määräysvallassa, joka omistaa 84 prosenttia sen osakkeista. Se tarjoaa rahoituspalveluja Mostazafan Foundationille sekä sen tytäryhtiöille ja konserniyhtiöille. Sina Bank antaa näin ollen sen kautta rahoitustukea Iranin hallitukselle.”

25 Tämän viestin liitteenä neuvosto toimitti asiakirjat, joiden viitenumerot olivat MD RELEX 169–174/14 ja jotka sisälsivät asiakirja-aineistoon sisältyviä tietoja edellä 24 kohdassa mainittujen syiden tueksi.

26 Kantaja riitautti 17.9.2014 päivätyllä kirjeellä siihen kohdistetun varojen jäädyttämistoimenpiteen pysyttämisen. Kantaja riitautti etenkin prosenttiosuuden, jonka Iranin tasavallan Mostazafan Foundation (jäljempänä säätiö) omisti siitä.

27 Päätöksen 2010/413 muuttamisesta 7.11.2014 annetulla neuvoston päätöksellä 2014/776/YUTP (EUVL 2014, L 325, s. 19) perusteita kantajan nimen merkitsemiseksi päätöksen 2010/413, sellaisena kuin se on muutettuna päätöksellä 2010/644, liitteessä II olevaan luetteloon muutettiin edellä 24 kohdassa mainitulla tavalla 8.11.2014 lukien.

28 Tämän johdosta asetuksen N:o 267/2012 täytäntöönpanosta 7.11.2014 annetulla neuvoston täytäntöönpanoasetuksella (EU) N:o 1202/2014 (EUVL 2014, L 325, s. 3) perusteita kantajan nimen merkitsemiseksi asetuksen N:o 267/2012 liitteessä IX olevaan luetteloon muutettiin myös edellä 24 kohdassa mainitulla tavalla 8.11.2014 lukien.

29 Neuvosto ilmoitti kantajalle kirjeellä, joka annettiin tälle tiedoksi 10.11.2014, että tähän oli edelleen kohdistettava rajoittavia toimenpiteitä edellä 24 kohdassa mainituista syistä. Neuvosto lisäsi, että 17.9.2014 päivättyyn kirjeeseen sisältynyttä kantajan väitettä, jonka mukaan säätiön omistama prosenttiosuus kantajasta oli vuoden 2011 maaliskuun jälkeen laskenut 80 prosentista 63,52 prosenttiin, ei ollut perusteltu ja se oli lisäksi ristiriidassa säätiön tilikauden 2012 tilinpäätöksen kanssa, jonka mukaan säätiön omistama osuus kantajasta oli edelleen 84 prosenttia maaliskuussa 2012.

30 Kantaja riitautti 15.1.2015 päivätyllä kirjeellä siihen kohdistetun varojen jäädyttämistoimenpiteen pysyttämisen. Se toisti pyyntönsä saada tutustua kokonaisuudessaan asiakirja-aineistoon ja kaikkiin mainitun toimenpiteen oikeuttaviin asiakirjoihin.

31 Neuvosto pysytti päätöksen 2010/413 muuttamisesta 25.6.2015 annetulla neuvoston päätöksellä (YUTP) 2015/1008 (EUVL 2015, L 161, s. 19) ja asetuksen N:o 267/2012 täytäntöönpanosta 25.6.2015 annetulla neuvoston täytäntöönpanoasetuksella (EU) 2015/1001 (EUVL 2015, L 161, s. 1) uudelleentarkastelun jälkeen kantajan nimen riidanalaisissa luetteloissa edellä 24 kohdassa mainituista syistä 27.6.2015 lukien.

32 Neuvosto ilmoitti kantajan asianajajille 26.6.2015 päivätyillä kirjeellä ja sähköpostiviestillä, että kantajaan oli edelleen kohdistettava rajoittavia toimenpiteitä edellä 24 kohdassa mainituista syistä.

33 Kantaja riitautti asianajajiensa välityksellä 31.7.2015 päivätyllä kirjeellä siihen kohdistettujen varojen jäädyttämistoimenpiteiden pysyttämisen ja toisti pyyntönsä saada tutustua kokonaisuudessaan asiakirja-aineistoon ja kaikkiin toteutetun toimenpiteen oikeuttaviin asiakirjoihin.

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset

34 Kantaja nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 25.5.2014 toimittamallaan kannekirjelmällä käsiteltävänä olevan kanteen, jossa vaaditaan kumottaviksi neuvoston päätös, sellaisena kuin se ilmenee 15.3.2014 julkaistusta ilmoituksesta, pysyttää kantajan nimi riidanalaisissa luetteloissa (jäljempänä riidanalainen päätös) ja asetuksen N:o 267/2012 liite IX kantajaa koskevilta osin.

35 Neuvosto jätti vastineensa 2.9.2014.

36 Kantaja jätti vastauksensa 22.10.2014.

37 Neuvosto jätti vastauksensa 4.12.2014.

38 Kantaja toimitti 16.1.2015 unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon ensimmäisen kirjelmän vaatimustensa mukauttamiseksi, jotta vaatimukset koskisivat myös päätöstä 2014/776 ja täytäntöönpanoasetusta N:o 1202/2014 siltä osin kuin näillä toimilla pysytettiin kantajan nimi riidanalaisissa luetteloissa.

39 Neuvosto jätti 9.2.2015 huomautuksensa tämän kanteen vaatimusten ensimmäisestä mukauttamisesta.

40 Kantaja toimitti 20.9.2015 unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon toisen kirjelmän vaatimustensa mukauttamiseksi, jotta vaatimukset koskisivat myös päätöstä 2015/1008 ja täytäntöönpanoasetusta N:o 2015/1001 siltä osin kuin näillä toimilla pysytettiin kantajan nimi riidanalaisissa luetteloissa.

41 Neuvosto jätti 4.11.2015 huomautuksensa tämän kanteen vaatimusten toisesta mukauttamisesta.

42 Unionin yleinen tuomioistuin päätti esittelevän tuomarin ehdotuksesta aloittaa asian käsittelyn suullisen vaiheen ja pyysi työjärjestyksensä 89 artiklan 3 kohdan a, b ja d alakohdan mukaisina prosessinjohtotoimina asianosaisia vastaamaan eräisiin kysymyksiin ja toimittamaan tietyt tiedot sekä tietyt asiakirjat. Asianosaiset noudattivat näitä pyyntöjä asetetussa määräajassa.

43 Asianosaisten lausumat ja vastaukset unionin yleisen tuomioistuimen esittämiin suullisiin kysymyksiin kuultiin 8.4.2016 pidetyssä istunnossa.

44 Kantaja vaatii kannekirjelmässä ja vaatimustensa mukauttamista koskevissa kirjelmissä lähinnä, että unionin yleinen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen päätöksen ja asetuksen N:o 267/2012 liitteen IX kantajaa koskevilta osin

— kumoaa päätöksen 2014/776 ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 1202/2014 siltä osin kuin näillä toimilla pysytettiin kantajan nimi riidanalaisissa luetteloissa

— kumoaa päätöksen 2015/1008 ja täytäntöönpanoasetuksen 2015/1001 (jäljempänä yhdessä päätöksen 2014/776 ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 1202/2014 kanssa riidanalaiset toimet) siltä osin kuin näillä toimilla pysytettiin kantajan nimi riidanalaisissa luetteloissa

— velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

45 Neuvosto vaatii pääpiirteissään, että unionin yleinen tuomioistuin

— jättää ensimmäisen vaatimuksen siltä osin kuin se koskee asetuksen N:o 267/2012 liitteen IX kumoamista kantajaa koskevilta osin sekä kolmannen vaatimuksen tutkimatta

— hylkää kanteen muilta osin perusteettomana

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

1. *Tutkittavaksi ottaminen*

Ensimmäisen vaatimuksen tutkittavaksi ottaminen siltä osin kuin se koskee asetuksen N:o 267/2012 liitteen IX kumoamista kantajaa koskevilta osin

46 Neuvosto vaatii, että ensimmäinen vaatimus jätetään tutkimatta siltä osin kuin se koskee asetuksen N:o 267/2012 liitteen IX kumoamista kantajaa koskevilta osin. Asetus N:o 267/2012 annettiin 23.3.2012. Se julkaistiin ja se tuli voimaan 24.3.2012. Kyseessä oleva vaatimus, joka on mainittu unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 25.5.2014 toimitetussa kannekirjelmässä (edellä 34 kohta), esitettiin siten selvästi SEUT 263 artiklassa määrätyn määräajan jälkeen.

47 Kantaja vaatii esillä olevan oikeudenkäyntiväitteen hylkäämistä. Se katsoo, että sen vaatimukset, jotka koskevat riidanalaisen päätöksen ja asetuksen N:o 267/2012 liitteen IX kumoamista niiltä osin kuin sen nimi pysytettiin riidanalaisella päätöksellä kyseisissä luetteloissa 11.12.2012 annetun tuomion Sina Bank v. neuvosto (T-15/11, EU:T:2012:661) julistamisesta huolimatta, on otettava tutkittaviksi.

48 Tältä osin on aluksi todettava, että esillä olevan kanteen vaatimukset, joilla vaaditaan kumottavaksi asetuksen N:o 267/2012 liite IX kantajaa koskevilta osin, ovat pääasiallisesti samat kuin vaatimukset, jotka koskevat suoraan riidanalaisen päätöksen eli kantajan nimen pysyttämisestä riidanalaisissa luetteloissa annetun neuvoston päätöksen, sellaisena kuin se ilmenee 15.3.2014 julkaistusta ilmoituksesta, kumoamista. Molemmat koskevat pääasiallisesti nimittäin samaa toimea eli toimea, jolla – kuten 15.3.2014 julkaistussa ilmoituksessa on mainittu – neuvosto päätti uudelleentarkastelun jälkeen pysyttää kantajan nimen riidanalaisissa luetteloissa.

49 Seuraavaksi on huomautettava, että SEUT 275 artiklan toisen kohdan ja SEUT 263 artiklan neljännen ja kuudennen kohdan mukaisesti kantajalla on asiavaltuus sen päätöksen kumoamisen vaatimiseksi, jolla kantajan nimi pysytettiin uudelleentarkastelun jälkeen riidanalaisissa luetteloissa, jotka ovat sen suhteen toteutettujen rajoittavien toimenpiteiden pysyttämisen perustana (ks. vastaavasti tuomio 11.12.2012, Sina Bank v. neuvosto T-15/11, EU:T:2012:661, 34 ja 38 kohta).

50 Viimein on muistutettava, että oikeuskäytännön mukaan toimista, joissa säädetään yksittäistapausta koskevista rajoittavista toimenpiteistä, SEUT 263 artiklan neljännen kohdan nojalla nostettavan kumoamiskanteen nostamisen määräaika alkaa toimenpiteen kohteena olevan kunkin henkilön ja yhteisön osalta näiden toimien pakollisen tiedoksiantamisen päivästä (ks. vastaavasti tuomio 23.4.2013, Gbagbo ym. v. neuvosto, C-478/11 P–C-482/11 P, EU:C:2013:258, 59 kohta).

51 Jos neuvostolla on tiedossaan sellaisen henkilön tai yhteisön osoite, jota toimi, jossa rajoittavista toimenpiteistä säädetään, koskee, sen on annettava kyseessä oleva toimi erikseen tiedoksi mainittuun osoitteeseen (ks. vastaavasti tuomio 16.11.2011, Bank Melli Iran v. neuvosto, C-548/09 P, EU:C:2011:735, 47–52 kohta). Oikeuskäytännöstä ilmenee, että siltä osin kuin kanteen nostamisen määräaika alkaa kulua toimen, jossa rajoittavista toimenpiteistä säädetään, tiedoksiantamisen päivästä, tämä määräaika ei voi alkaa kulua tämän toimen kohteena olevan henkilön tai yhteisön osalta, jonka osoite on neuvoston tiedossa, niin kauan kuin kyseessä olevaa toimea ei ole pätevästi annettu tiedoksi kyseiselle henkilölle tai yhteisölle mainittuun osoitteeseen (ks. vastaavasti tuomio 6.9.2013, Bank Melli Iran v. neuvosto, T-35/10 ja T-7/11, EU:T:2013:397, 57 ja 59 kohta ja tuomio 5.11.2014, Mayaleh v. neuvosto, T-307/12 ja T-408/13, EU:T:2014:926, 66 kohta).

52 Käsiteltävässä asiassa asiakirja-aineistosta ja muun muassa asetuksen N:o 267/2012 liitteestä IX ilmenee, että neuvosto tiesi kantajan tarkan osoitteen. Sen velvollisuutena oli siten antaa riidanalainen päätös erikseen tiedoksi kantajalle. Neuvosto kuitenkin tyytyi julkaisemaan ilmoituksen Euroopan unionin virallisessa lehdessä, minkä johdosta määräaika ei voinut alkaa kulua, sillä se alkaa kulua toimen tiedoksiannon päivästä.

53 Edellä esitetyn perusteella on todettava yhtäältä, etteivät esillä olevan kanteen vaatimukset asetuksen N:o 267/2012 liitteen IX kumoamiseksi kantajaa koskevilta osin ole itsenäisiä riidanalaisen päätöksen kumoamista koskeviin vaatimuksiin nähden, joiden kanssa ne ovat päällekkäisiä, ja toisaalta, että oikeudenkäyntiväite, joka perustuu siihen, että esillä oleva kanne on nostettu myöhässä siltä osin kuin sillä vaaditaan riidanalaisen päätöksen kumoamista, on perusteeton ja se on hylättävä.

Kolmannen vaatimuksen tutkittavaksi ottaminen

54 Neuvosto vaatii, että kolmas vaatimus päätöksen 2015/1008 ja täytäntöönpanoasetuksen 2015/1001 kumoamiseksi on jätettävä tutkimatta siltä osin kuin näillä toimilla pysytettiin kantajan nimi riidanalaisissa luetteloissa. 31.7.2015 päivätystä kirjeestä (edellä 33 kohta) ilmenee, että kantajalle

todellakin annettiin tiedoksi kyseessä olevat toimet sen asianajajien välityksellä. Lisäksi 6.12.2010 päivätyn kirjeen (edellä 11 kohta) tiettyjen ilmaisujen perusteella voidaan neuvoston mukaan olettaa, että kantajan kanssa on 5.11.2014 annettuun tuomioon Mayaleh v. neuvosto (T-307/12 ja T-408/13, EU:T:2014:926, 74 kohta) perustuvassa oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla sovittu siitä, että yhteydenpito kantajan kanssa toteutetaan tämän asianajajien välityksellä. Määräaika kanteen nostamiseksi mainituista toimista alkoi kulua päätöksen 2015/1008 ja täytäntöönpanoasetuksen 2015/1001 antamisesta tiedoksi kantajan asianajajille 26.6.2015 (edellä 32 kohta), ja se päättyi 5.9.2015. Unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 20.9.2015 jätetyssä vaatimusten mukauttamista koskevassa toisessa kirjelmässä (edellä 40 kohta) mainittu kolmas vaatimus on siten esitetty myöhässä.

55 Kantaja vaatii esillä olevan oikeudenkäyntiväitteen hylkäämistä perusteettomana.

56 Tässä yhteydessä on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan vaatimusten mukauttamista koskevien pyyntöjen esittäminen edellyttää SEUT 263 artiklan kuudennessa kohdassa määrättyjen kanteen nostamisen määräaikojen noudattamista (ks. vastaavasti tuomio 6.9.2013, Bank Melli Iran v. neuvosto, T-35/10 ja T-7/11, EU:T:2013:397, 55 kohta ja tuomio 16.9.2013, Bank Kargoshaei ym. v. neuvosto, T-8/11, ei julkaistu, EU:T:2013:470, 40 kohta).

57 Jotta tämä kanteen nostamisen määräaika alkaisi kulua kantajan osalta, neuvoston oli annettava päätös 2015/1008 ja täytäntöönpanoasetus 2015/1001 (ks. edellä 51 kohta) tiedoksi erikseen kantajalle, koska tämän osoite oli sen tiedossa.

58 Käsiteltävässä asiassa neuvosto antoi päätöksen 2015/1008 ja täytäntöönpanoasetuksen 2015/1001 tiedoksi kantajalle tämän asianajajien välityksellä 26.6.2015 päivätyillä kirjeellä ja sähköpostiviestillä (edellä 32 kohta).

59 Vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen kirjalliseen pyyntöön (edellä 42 kohta) neuvosto toimitti postista saadun kuitin, jossa vahvistetaan, että kantajan asianajajat vastaanottivat 26.6.2015 päivätyn kirjeen 1.7.2015.

60 On kuitenkin muistutettava, että SEUT 263 artiklan kuudennessa kohdassa viitataan ”[toimen antamiseen] kantajalle tiedoksi” eikä toimen antamiseen tiedoksi kantajan edustajalle. Tästä seuraa, että kun toimi on annettava tiedoksi, jotta kanteen nostamisen määräaika alkaa kulua, tiedoksianto on lähtökohtaisesti osoitettava toimen adressaatille eikä häntä edustaville asianajajille. Oikeuskäytännön mukaan tiedoksiantoa kantajan edustajalle on pidettävä tiedoksiantona adressaatille nimittäin vain silloin, kun tästä tiedoksiannon muodosta on nimenomaisesti säädetty sovellettavassa säännöstössä tai sovittu asianomaisten kesken (ks. vastaavasti määräys 8.7.2009, Thoss v. tilintarkastustuomioistuin, T-545/08, ei julkaistu, EU:T:2009:260, 41 ja 42 kohta; tuomio 11.7.2013, BVGD v. komissio, T-104/07 ja T-339/08, ei julkaistu, EU:T:2013:366, 146 kohta ja tuomio 5.11.2014, Mayaleh v. neuvosto, T-307/12 ja T-408/13, EU:T:2014:926, 74 kohta).

61 Käsiteltävässä asiassa sovellettavassa säännöstössä eli päätöksen 2010/413 24 artiklan 3 kohdassa ja asetuksen N:o 267/2012 46 artiklan 3 kohdassa ei viitata lainkaan nimenomaisesti mahdollisuuteen antaa henkilöön tai yhteisöön kohdistetut rajoittavat toimenpiteet tiedoksi tämän henkilön tai yhteisön edustajalle, vaan siinä säädetään nimenomaisesti, että kun asianomaisen henkilön tai yhteisön osoite on tiedossa, päätös rajoittavien toimenpiteiden soveltamisesta tähän henkilöön tai yhteisöön on annettava tiedoksi tälle suoraan. Päätös 2015/1008 ja täytäntöönpanoasetus 2015/1001 oli täten annettava tiedoksi suoraan kantajalle, jonka osoite oli neuvoston tiedossa (edellä 52 kohta).

62 Kantaja kiisti lisäksi unionin yleisen tuomioistuimen kirjalliseen kysymykseen (edellä 42 kohta) antamassaan vastauksessa sekä suullisessa käsittelyssä sen, että se olisi sopinut neuvoston kanssa siitä, että kaikki päätökset soveltaa siihen rajoittavia toimenpiteitä olisi annettava sille tiedoksi sen asianajajien osoitteeseen ja siten sen asianajajien välityksellä. Asiakirja-aineistoon sisältyvien seikkojen perusteella ei täten voida todeta, että näin olisi sovittu kantajan ja neuvoston välillä.

Asiakirja-aineistosta tosin ilmenee, että 28.10.2010 päivättyyn neuvoston kirjeeseen (edellä 10 kohta), joka oli osoitettu suoraan kantajalle, vastasivat juurikin kantajan asianajajat 6.12. ja 20.12.2010 päivätyillä kirjeillä (edellä 11 kohta), joiden sivun alareunassa mainittiin asianajajien oma liikeosoite ja joissa pyydettiin neuvostoa antamaan heille oikeus tutustua asiakirja-aineistoon ja toimittamaan heille seikat, jotka olivat tukena neuvoston päätökselle soveltaa rajoittavia toimenpiteitä heidän asiakkaaseensa, ja että näihin viimeksi mainittuihin kirjeisiin viitaten neuvosto osoitti tämän jälkeen 22.2.2011 päivätyn kirjeen (edellä 13 kohta) suoraan kantajan asianajajille. Vaikka tämä kirjeenvaihto osoittaa sen, että kantaja kääntyi neuvoston puoleen asianajajiensa välityksellä, ja vaikka he pyysivät saada tutustua asiakirja-aineistoon tai vaikka he pyysivät tiettyjen tietojen toimittamista, tästä ei kuitenkaan ilmene, että kantaja olisi antanut neuvostolle luvan sovellettavassa säännöstössä säädetystä poiketen (ks. edellä 61 kohta) pitää siihen yhteyttä myös epäsuorasti asianajajiensa välityksellä. 18.7.2011 päivätystä kirjeestä (edellä 14 kohta) ja 5.12.2011 päivätystä kirjeestä (edellä 16 kohta) käy muun muassa ilmi, että tietyissä tilanteissa kantaja ja neuvosto pitivät edelleen yhteyttä suoraan toisiinsa. Lisäksi 15.1. ja 31.7.2015 (edellä 30 ja 33 kohta) päivätyistä kirjeistä ilmenee, että kantaja halusi, että neuvoston asiakirja-aineistoon sisältyvät merkitykselliset asiakirjat toimitettaisiin sille suoraan. Näin ollen on todettava, ettei kantaja ole sopinut neuvoston kanssa siitä, että kyseessä olevat toimet annettaisiin sille tiedoksi sen asianajajien osoitteeseen ja siten sen asianajajien välityksellä.

63 Tästä seuraa, että käsiteltävän asian olosuhteissa kyseessä olevien toimien tosiasiallinen toimittaminen kantajan asianajajille ei vastaa näiden toimien toimittamista ja siten niiden antamista tiedoksi itse kantajalle.

64 Edellä esitetyn perusteella on todettava, että esillä oleva kanne voidaan ottaa kokonaisuudessaan tutkittavaksi.

2. *Asiakysymys*

65 Kantaja esittää esillä olevan kanteen tueksi kaksi kanneperustetta, joista ensimmäinen perustuu perusteluvelvollisuuden rikkomiseen sekä puolustautumisoikeuksien kunnioittamisen periaatteen ja tehokasta oikeussuojaa koskevan oikeuden loukkaamiseen ja toinen ilmeiseen arviointivirheeseen.

Ensimmäinen kanneperuste, joka perustuu perusteluvelvollisuuden rikkomiseen sekä puolustautumisoikeuksien kunnioittamisen periaatteen ja tehokasta oikeussuojaa koskevan oikeuden loukkaamiseen

66 Kantaja väittää, että neuvosto on riidanalaisen päätöksen (edellä 34 kohta) ja riidanalaiset toimet (edellä 44 kohdan kolmas luetelmakohta) (jäljempänä yhdessä kanteen kohteena olevat toimet) antaessaan rikkonut perusteluvelvollisuutta sekä loukannut puolustautumisoikeuksien kunnioittamisen periaatetta ja tehokasta oikeussuojaa koskevaa oikeutta, sellaisina kuin Euroopan unionin tuomioistuin ja Euroopan ihmisoikeustuomioistuin on niitä tulkinnut, koska se ei toimittanut kantajalle täsmällisiä perusteluja eikä todisteita ja asiakirjoja, jotka oikeuttivat uudelleentarkastelun jälkeen kantajan nimen pysyttämisen riidanalaisissa luetteloissa. Kantaja väittää, että oikeuskäytännön mukaan perustelujen puutteellisuus merkitsee olennaisen menettelymääräyksen rikkomista, jota ei voida korjata pelkästään sillä, että asianomainen saa tietoonsa sitä koskevan päätöksen perustelut unionin tuomioistuimissa käytävässä oikeudenkäyntimenettelyssä. Kantajalle ennen tämän kanteen nostamista toimitetut ainoat perustelut ovat ne, jotka on mainittu edellä 5 kohdassa. Kuten 11.12.2012 annetussa tuomiossa Sina Bank v. neuvosto (T-15/11, EU:T:2012:661) on todettu, nämä perustelut ovat riittämättömät, sillä ne ovat liian suppeat ja yleisluonteiset. Kantajalle ei myöskään toimitettu todisteita sen oletetuista yhteyksistä ”Daftariin” ja sen mahdollisesta osallistumisesta niiden ”hallituksen strategisten etujen” rahoitukseen, joita ei edes ole yksilöity. Toimitetut perustelut ovat joka tapauksessa virheelliset, sillä yhtäältä ei ole todisteita siitä, että kantaja on edelleen säätiön määräysvallassa tai että se on ”Daftarin” määräysvallassa taikka että sillä on yhteyksiä viimeksi mainittuun, ja toisaalta se rahoittaa lähes yksinomaan yksityishenkilöitä ja yksityisiä pääomayhtiöitä ja hyvin vähän hallitusta tai julkisyhteisöjä.

5.12.2011 päivätyssä kirjeessä (edellä 16 kohta) mainituilla lisäperusteluilla ei perustella riittävästi riidanalaisia toimia. Neuvosto rajoittuu mainitsemaan niissä vain, että säätiö on kantajan enemmistöosakas, täsmentämättä sitä, mitkä ovat kantajan rahoittamat ”hallituksen strategiset edut” ja mitkä päätöksen 2010/413 ja asetuksen N:o 267/2012 säännökset tarkkaan ottaen oikeuttivat kantajan nimen pysyttämisen riidanalaisissa luetteloissa. Kantajan tätä koskevista pyynnöistä huolimatta neuvosto ei toimittanut sille mitään yksityiskohtaisia tietoja perusteista kantajan nimen pysyttämiselle riidanalaisissa luetteloissa. Ainoat tiedot, jotka neuvosto toimitti kantajalle tai joihin se tukeutui, eivät sisällä näyttöä siitä, mitä neuvosto väittää kanteen kohteena olevissa toimissa. Koska kanteen kohteena olevien toimien perusteluihin ei sisältynyt mitään erityisiä ja konkreettisia tietoja, kantaja ei voi ymmärtää toimien ulottuvuutta, mikä vaikuttaa siten kantajan puolustautumisoikeuksien ja tehokasta oikeussuojaa koskevan oikeuden käyttämiseen.

67 Neuvosto kiistää kantajan väitteet ja vaatii ensimmäisen kanneperusteen hylkäämistä.

Perusteluvelvollisuuden rikkominen

68 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan asianomaiselle vastaisen toimen perusteluvelvollisuuden, joka liittyy läheisesti puolustautumisoikeuksien kunnioittamisen periaatteeseen, tarkoituksena on yhtäältä antaa asianomaiselle riittävät tiedot sen arvioimiseksi, onko toimi asianmukainen vai onko siinä mahdollisesti sellainen virhe, jonka perusteella sen pätevyys voidaan riitauttaa unionin tuomioistuimissa, ja toisaalta antaa unionin tuomioistuimille mahdollisuus valvoa toimen laillisuutta (ks. tuomio 15.11.2012, neuvosto v. Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, 49 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

69 SEUT 296 artiklassa edellytetyistä perusteluista on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmettävä toimen antaneen toimielimen päättely siten, että niille, joita toimi koskee, selviävät sen syyt ja että toimivaltainen tuomioistuin voi tutkia toimen laillisuuden (ks. tuomio 15.11.2012, neuvosto v. Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, 50 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

70 Varojen jäädyttämisestä määräävän neuvoston toimen perusteluissa on mainittava erityiset ja konkreettiset syyt, joiden perusteella neuvosto katsoo harkintavaltaansa käyttäessään, että asianomaiseen on kohdistettava tällainen toimenpide (tuomio 15.11.2012, neuvosto v. Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, 52 kohta).

71 Päätöksen 2010/413 24 artiklan 3 kohdassa ja asetuksen N:o 267/2012 46 artiklan 3 kohdassa velvoitetaan samoin neuvosto antamaan kyseisen päätöksen 20 artiklan 1 kohdan b alakohdan ja kyseisen asetuksen 23 artiklan 2 kohdan a alakohdan ja 3 kohdan nojalla toteutettujen rajoittavien toimenpiteiden yksilökohtaiset erityiset syyt ja antamaan ne tiedoksi kyseisille henkilöille ja yhteisöille (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 16.11.2011, Bank Melli Iran v. neuvosto, C-548/09 P, EU:C:2011:735, 48 kohta). Oikeuskäytännön mukaan neuvoston on lähtökohtaisesti täytettävä perusteluvelvollisuutensa erikseen suoritettavalla tiedoksiannolla eikä julkaiseminen pelkästään Euroopan unionin virallisessa lehdessä ole riittävä (ks. vastaavasti tuomio 13.9.2013, Makhlouf v. neuvosto, T-383/11, EU:T:2013:431, 47 ja 48 kohta; ks. myös vastaavasti ja analogisesti tuomio 16.11.2011, Bank Melli Iran v. neuvosto, C-548/09 P, EU:C:2011:735, 52 kohta).

72 SEUT 296 artiklan sekä päätöksen 2010/413 24 artiklan 3 kohdan ja asetuksen N:o 267/2012 46 artiklan 3 kohdan mukainen perusteluvelvollisuus on mukautettava säännöksiin, joiden nojalla rajoittavat toimenpiteet on hyväksytty. Perusteluvelvollisuutta on arvioitava asiaan liittyvien olosuhteiden perusteella, joita ovat muun muassa toimen sisältö, esitettyjen perustelujen luonne ja se tarve, joka niillä, joille toimi on osoitettu, tai muilla henkilöillä, joita se koskee suoraan ja erikseen, voi olla saada selvennystä tilanteeseen. Perusteluissa ei tarvitse esittää kaikkia asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevia yksityiskohtia, koska tutkittaessa, ovatko perustelut

riittäviä, on otettava huomioon niiden sanamuodon lisäksi myös asiayhteys ja kaikki asiaa koskevat oikeussäännöt (ks. tuomio 15.11.2012, neuvosto v. Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, 53 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

73 Asianomaiselle vastainen toimi on erityisesti riittävästi perusteltu silloin, kun se on tehty asianomaiselle tutussa asiayhteydessä, minkä vuoksi hän pystyy ymmärtämään itseensä kohdistuvan toimenpiteen ulottuvuuden (ks. tuomio 15.11.2012, neuvosto v. Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, 54 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

– Riidanalainen päätös

74 Edellä 15 ja 16 kohdassa mainituista asiakirja-aineistoon kuuluvista asiakirjoista ilmenee, että riidanalainen päätös perustuu edellä 5 kohdassa mainittuihin alkuperäisiin perusteluihin sekä täydentäviin perusteluihin, jotka annettiin kantajalle tiedoksi edellä 16 kohdassa mainitulla 5.12.2011 päivätyllä kirjeellä.

75 Edellä 5 ja 16 kohdassa mainituilla perusteluilla kokonaisuudessaan pyrittiin selvästi soveltamaan kantajaan yhtäältä päätöksen 2010/413 20 artiklan 1 kohdan b alakohdassa ja asetuksen N:o 267/2012 23 artiklan 2 kohdan a alakohdassa mainittua kriteeriä sellaisen henkilön tai yhteisön ”määräysvaltaan” kuulumisesta, jonka on todettu osallistuvan ydinaseiden levittämiseen, olevan siihen suoraan yhteydessä taikka tukevan sitä, ja toisaalta näissä samoissa säännöksissä mainittua kriteeriä ”ydinaseiden levittämisen tukemisesta” (ks. vastaavasti tuomio 11.12.2012, Sina Bank v. neuvosto, T-15/11, EU:T:2012:661, 70 kohta).

76 Siltä osin kuin riidanalaisessa päätöksessä sovelletaan kantajaan ”määräysvaltaa” koskevaa kriteeriä, tämä perustuu alkuperäisiin perusteluihin ja täydentäviin perusteluihin, joilla – kuten 4.6.2014 annetun tuomion Sina Bank v. neuvosto (T-67/12, ei julkaistu, EU:T:2014:348) 70 kohdassa on todettu – pyrittiin selkeästi täydentämään alkuperäisiä perusteluja, jotka perustuivat ”määräysvaltaa” koskevan kriteerin soveltamiseen kantajaan.

77 Koska edellä 5 kohdassa mainittujen alkuperäisten perustelujen on jo todettu olevan riittämättömiä 11.12.2012 annetun tuomion Sina Bank v. neuvosto (T-15/11, EU:T:2012:661), joka on saanut oikeusvoiman (edellä 20 kohta), 82 kohdassa, jää tutkittavaksi, ovatko edellä 16 kohdassa mainitut täydentävät perustelut luonteeltaan sellaisia, että ne olisivat käsiteltävässä asiassa täydentäneet alkuperäisiä perusteluja niin, että perusteluvelvollisuutta olisi lopulta noudatettu riidanalaista päätöstä annettaessa. Unionin yleisellä tuomioistuimella ei ollut 11.12.2012 antamassaan tuomiossa Sina Bank v. neuvosto (T-15/11, EU:T:2012:661, 72–79 kohta) tilaisuutta lausua viimeksi mainitusta kysymyksestä, koska se rajoittui toteamaan, että siltä osin kuin sen käsiteltäviksi tuolloin saatetuissa toimissa neuvosto oli tukeutunut näihin täydentäviin perusteluihin, jotka oli toimitettu kantajalle mainittujen toimien antamisen jälkeen, se loukkasi puolustautumisoikeuksien kunnioittamisen periaatetta ja etenkin kantajan oikeutta tulla ennalta kuulluksi.

78 Käsiteltävässä asiassa täydentävien perustelujen perusteella voidaan yksilöidä henkilöt tai yhteisöt, jotka neuvoston mukaan käyttävät ”määräysvaltaa” kantajaan päätöksen 2010/413 20 artiklan 1 kohdan b alakohdassa ja asetuksen N:o 267/2012 23 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitetulla tavalla ja joita ei enää yksilöidä alkuperäisten perustelujen tavoin ”korkeimman hengellisen johtajan toimistoksi” vaan ”säätiöksi” ja itse ”korkeimmaksi hengelliseksi johtajaksi”.

79 Lisäksi täydentävistä perusteluista selviää se, millä tavoin korkein hengellinen johtaja ja säätiö käyttivät neuvoston näkemyksen mukaan suoraan tai epäsuorasti ”määräysvaltaa” kantajaan päätöksen 2010/413 20 artiklan 1 kohdan b alakohdassa ja asetuksen N:o 267/2012 23 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitetulla tavalla. Mainituista perusteluista ilmenee nimittäin, että kantajan katsottiin olevan suoraan säätiön määräysvallassa sillä perustella, että säätiö oli edelleen kantajan ”pääasiallinen

osakkeenomistaja”. Näistä perusteluista ilmenee lisäksi, että kantajan katsottiin olevan epäsuorasti korkeimman hengellisen johtajan määräysvallassa säätiön välityksellä, koska ”säätiö [oli] korkeimmalle hengelliselle johtajalle raportoiva julkinen elin”.

80 Käsiteltävässä asiassa neuvoston käyttämällä ilmaisulla ”raportoida” viitataan riittävän ymmärrettävällä tavalla siihen, että korkein hengellinen johtaja käytti säätiöön ”määräysvaltaa” päätöksen 2010/413 20 artiklan 1 kohdan b alakohdassa ja asetuksen N:o 267/2012 23 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitetulla tavalla.

81 Kantajalle 5.12.2011 päivätyllä kirjeellä tiedoksiannetut täydentävät perustelut olivat siten riittävät käsiteltävässä asiassa, jotta kantaja pystyi ymmärtämään, että riidanalaisessa päätöksessä siihen sovellettiin ”määräysvaltaa” koskevaa kriteeriä ja että se perustui tarkemmin sanoen siihen, että se oli säätiön sekä viimeksi mainitun välityksellä korkeimman hengellisen johtajan määräysvallassa. Samoin unionin yleinen tuomioistuin pystyy näiden täydentävien perustelujen perusteella tutkimaan riidanalaisen päätöksen pätevyyden siltä osin kuin siinä sovellettiin kantajaan ”määräysvaltaa” koskevaa kriteeriä.

82 Täten käsiteltävässä asiassa on todettava, että riidanalainen päätös oli siltä osin kuin siinä sovelletaan kantajaan ”määräysvaltaa” koskevaa kriteeriä oikeudellisesti riittävällä tavalla perusteltu neuvoston toimittamien täydentävien perustelujen ansiosta.

83 Riidanalaista päätöstä ei sen sijaan ole riittävästi perusteltu siltä osin kuin siinä sovelletaan kantajaan kriteeriä ”ydinaseiden levittämisen tukemisesta”. Edellä 5 kohdassa mainituissa alkuperäisissä perusteluissa, sellaisina kuin ne on muutettuina edellä 16 kohdassa mainituilla täydentävillä perusteluilla, rajoitutaan nimittäin lähinnä toteamaan, että kantaja osallistuu ”hallituksen strategisten etujen rahoitukseen”, koska sen ”pääasiallisena osakkeenomistajana [on] edelleen säätiö, joka on korkeimmalle hengelliselle johtajalle raportoiva julkinen elin”.

84 Vaikka oletettaisiin, että ydinaseiden levittämistä voidaan pitää ”hallituksen strategisina etuina”, riidanalaisen päätöksen perustelujen perusteella ei saada selville erityisiä ja konkreettisia syitä sille, miksi neuvosto katsoi kantajan osallistuneen ydinaseiden levittämisen rahoittamiseen.

85 Vaikka oletettaisiin, että perusteluista, joissa mainitaan säätiön ja kantajan väliset taloudelliset yhteydet, voitaisiin päätellä, kuten neuvosto väittää kirjelmissään, että kantaja maksaa huomattavia osinkoja ja tarjoaa rahoituspalveluja säätiölle, on kuitenkin nimittäin niin, ettei näihin perusteluihin sisälly mitään selvitystä siitä, että säätiö tai korkein hengellinen johtaja käyttää mainittuja summia tai rahoituspalveluja ydinaseiden levittämisen edistämiseksi. Yhtäältä riidanalaisen päätöksen perusteluista ei ilmene, että säätiö osallistuu suoraan tai epäsuorasti ydinaseiden levittämiseen, eikä tällaista osallistumista voida olettaa käsiteltävässä asiassa. Toisaalta näihin samoihin perusteluihin ei sisälly mitään seikkaa siitä, että kantajan säätiölle maksamia osinkoja taikka tarjoamia rahoituspalveluja käytettäisiin taikka voitaisiin käyttää ydinaseiden levittämisen edistämiseksi suoraan taikka epäsuorasti. Käsiteltävässä asiassa tällaista käyttöä ei voida olettaa.

86 Näin ollen on todettava, ettei riidanalaista päätöstä ole perusteltu oikeudellisesti riittävällä tavalla siltä osin kuin siinä sovelletaan kantajaan kriteeriä ”ydinaseiden levittämisen tukemisesta”.

87 Perusteluvelvollisuuden rikkomiseen perustuva väite on siten hyväksyttävä siltä osin kuin siinä vaaditaan kumottavaksi riidanalainen päätös siltä osin kuin siinä sovelletaan kantajaan kriteeriä ”ydinaseiden levittämisen tukemisesta” (edellä 86 kohta) ja tämä sama väite on hylättävä siltä osin kuin siinä vaaditaan kumottavaksi tämä sama päätös siltä osin kuin siinä sovelletaan kantajaan ”määräysvaltaa” koskevaa kriteeriä (edellä 82 kohta).

– Riidanalaiset toimet

88 Edellä 24, 27, 28, 31 ja 32 kohdassa mainituista asiakirja-aineistoon sisältyvistä seikoista ilmenee, että riidanalaiset toimet perustuvat edellä 24 kohdassa mainittuihin uusiin perusteluihin.

89 Neuvosto täsmensi näissä uusissa perusteluissa kantajan, säätiön ja korkeimman hengellisen johtajan välisiä suhteita eli sitä, että ”[kantaja oli] johtajan suorassa määräysvallassa olevan merkittävän, osittain julkisen yhteisön – – Foundationin määräysvallassa, joka omistaa 84 prosenttia [kantajan] osakkeista”. Se totesi lisäksi, että ”[kantaja] tarjo[si] rahoituspalveluja – – Foundationille sekä sen tytäryhtiöille ja konserniyhtiöille”, mistä se päätteli, että ”[kantaja antoi] sen kautta rahoitustukea Iranin hallitukselle”.

90 Näillä perusteluilla pyritään selvästi soveltamaan kantajaan yhtäältä päätöksen 2010/413 20 artiklan 1 kohdan b alakohdassa ja asetuksen N:o 267/2012 23 artiklan 2 kohdan a alakohdassa mainittua kriteeriä sellaisen henkilön tai yhteisön ”määräysvaltaan” kuulumisesta, joka osallistuu ydinaseiden levittämiseen, on siihen suoraan yhteydessä tai tukee sitä, ja toisaalta päätöksen 2010/413 20 artiklan 1 kohdan c alakohdassa ja asetuksen N:o 267/2012 23 artiklan 2 kohdan d alakohdassa mainittua kriteeriä ”Iranin hallituksen tukemisesta”. Riidanalaiset toimet perustuvat siten viimeksi mainituilta osin uuteen kriteeriin riidanalaiseen päätökseen verrattuna (ks. edellä 75 kohta).

91 Edellä 89 kohdassa mainittujen perustelujen ensimmäinen osa oli käsiteltävässä asiassa riittävä, jotta kantaja pystyy ymmärtämään, että riidanalaisissa toimissa siihen sovellettiin ”määräysvaltaa” koskevaa kriteeriä ja että ne perustuivat tarkemmin sanoen siihen, että kantaja oli säätiön välityksellä korkeimman hengellisen johtajan määräysvallassa. Unionin yleinen tuomioistuin voi näiden perustelujen perusteella lisäksi tutkia riidanalaisten toimien pätevyyden siltä osin kuin niissä sovelletaan kantajaan ”määräysvaltaa” koskevaa kriteeriä.

92 Edellä 89 kohdassa mainittujen perustelujen toinen osa oli käsiteltävässä asiassa riittävä, jotta kantaja pystyy ymmärtämään, että riidanalaisissa toimissa siihen sovellettiin myös kriteeriä ”Iranin hallituksen tukemisesta” ja että ne perustuivat tarkemmin sanoen siihen, että kantaja tarjosi rahoituspalveluja säätiölle ja sen tytäryhtiöille ja konserniyhtiöille, mikä merkitsi epäsuorasti Iranin hallituksen tukemista rahoituksellisesti, kun otetaan huomioon säätiön asema osittain julkisena yhteisönä ja korkeimman hengellisen johtajan säätiöön suoraan käyttämä määräysvalta. Unionin yleinen tuomioistuin voi näiden perustelujen perusteella lisäksi tutkia riidanalaisten toimien pätevyyden siltä osin kuin niissä sovelletaan kantajaan kriteeriä ”Iranin hallituksen tukemisesta”.

93 Käsiteltävässä asiassa on täten todettava, että riidanalaiset toimet on perusteltu oikeudellisesti riittävällä tavalla, ja siten on hylättävä väite perusteluvelvollisuuden rikkomisesta siltä osin kuin se koskee mainittujen toimien kumoamista.

94 Edellä esitetyn perusteella väite perusteluvelvollisuuden rikkomisesta on hyväksyttävä siltä osin kuin siinä vaaditaan riidanalaisen päätöksen kumoamista siltä osin kuin päätöksessä sovelletaan kantajaan kriteeriä ”ydinaseiden levittämisen tukemisesta” (edellä 86 kohta), ja se on hylättävä muilta osin (edellä 87 ja 93 kohta).

Puolustautumisoikeuksien kunnioittamisen periaatteen ja tehokasta oikeussuojaa koskevan oikeuden loukkaaminen

95 Perusoikeus puolustautumisoikeuksien kunnioittamiseen menettelyssä, joka edeltää rajoittavien toimenpiteiden toteuttamista, vahvistetaan nimenomaisesti Euroopan unionin perusoikeuskirjan, jolle SEU 6 artiklan 1 kohdassa annetaan sama oikeudellinen arvo kuin perussopimuksille, 41 artiklan 2 kohdan a alakohdassa (ks. tuomio 13.9.2013, Makhlouf v. neuvosto, T-383/11, EU:T:2013:431, 31 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

96 Puolustautumisoikeuksien kunnioittamisen periaate edellyttää yhtäältä, että asianomaiselle henkilölle tai yhteisölle annetaan tiedoksi sitä vastaan esitetyt seikat, joita on käytetty sille vastaisen toimen perustelemiseen, ja toisaalta, että asianomaiselle henkilölle tai yhteisölle annetaan mahdollisuus esittää tehokkaasti kantansa kyseisistä seikoista (ks. vastaavasti tuomio 12.12.2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran v. neuvosto, T-228/02, EU:T:2006:384, 93 kohta).

97 Tehdessään päätöstä, jossa pysytetään henkilön tai yhteisön nimi luettelossa henkilöistä tai yhteisöistä, joihin on kohdistettu rajoittavia toimenpiteitä, neuvoston on kunnioitettava tämän henkilön tai yhteisön oikeutta tulla ennalta kuulluksi, mikäli se hyväksyy tämän osalta uusia seikkoja eli seikkoja, joita ei mainita nimen merkitsemistä kyseiseen luetteloon koskevassa alkuperäisessä päätöksessä (ks. vastaavasti tuomio 21.12.2011, Ranska v. People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, 62 kohta ja tuomio 13.9.2013, Makhlouf v. neuvosto, T-383/11, EU:T:2013:431, 42 ja 43 kohta).

– Riidanalainen päätös

98 Neuvosto toimitti 5.12.2011 kantajalle erikseen edellä 16 kohdassa mainitut riidanalaisen päätöksen täydentävät perustelut.

99 Päätöksen 2010/413 20 artiklan 1 kohdan b alakohdassa ja asetuksen N:o 267/2012 23 artiklan 2 kohdan a alakohdassa mainitun ”määräysvaltaa” koskevan kriteerin soveltamisesta kantajaan on todettava edellä 82 kohdasta ilmenevän, että riidanalaisen päätöksen perustelut olivat riittävät.

100 Neuvosto toteaa lisäksi toimittaneensa kantajalle kaikki asiakirjat, joihin se perusti nämä perustelut (edellä 13 kohta).

101 Toisin kuin tilanteessa, jossa oli kyse 11.12.2012 annetulla tuomiolla Sina Bank v. neuvosto (T-15/11, EU:T:2012:661, 72–79 kohta) (edellä 77 kohta) kumotuista toimista, kantaja pystyi siten tehokkaasti riitauttamaan riidanalaisen päätöksen osalta niiden perustelujen perusteltavuuden, jotka koskivat ”määräysvaltaa” koskevan kriteerin soveltamista siihen, ja niitä tukevien seikkojen perusteltavuuden jopa ennen tämän päätöksen antamista muun muassa 23.1.2012 (edellä 17 kohta) ja 14.4.2014 (edellä 2 kohta) päivätyillä kirjeillä. Kantaja pystyi lisäksi tehokkaasti käyttämään näiden samojen perustelujen perusteltavuuteen liittyviä muutoksenhakukeinoja, kuten esillä oleva kanne osoittaa.

102 Sen sijaan siltä osin kuin riidanalaisessa päätöksessä kantajaan sovelletaan kriteeriä ”ydinaseiden levittämisen tukemisesta”, edellä 86 kohdasta ilmenee, että riidanalaisen päätöksen perustelut olivat riittämättömät. Kantaja ei siten kyennyt ennen tämän kanteen nostamista tai sen yhteydessäkään riitauttamaan asianmukaisesti tai tehokkaasti sitä, oliko tämän kriteerin soveltaminen siihen perusteltua.

103 On siis katsottava, että riidanalaisessa päätöksessä loukataan kantajan puolustautumisoikeuksia ja tämän oikeutta tehokkaaseen oikeussuojaan siltä osin kuin siinä sovelletaan kantajaan kriteeriä ”ydinaseiden levittämisen tukemisesta” mutta ettei päätöksessä loukata näitä samoja oikeuksia siltä osin kuin siinä sovelletaan kantajaan ”määräysvaltaa” koskevaa kriteeriä.

104 Puolustautumisoikeuksien noudattamisen periaatteen ja tehokasta oikeussuojaa koskevan oikeuden loukkaamiseen perustuva väite on siten hyväksyttävä siltä osin kuin siinä vaaditaan kumottavaksi riidanalainen päätös siltä osin kuin päätöksessä sovelletaan kantajaan kriteeriä ”ydinaseiden levittämisen tukemisesta”, ja tämä väite on hylättävä muilta osin eli siltä osin kuin siinä vaaditaan kumottavaksi riidanalainen päätös siltä osin kuin päätöksessä sovelletaan kantajaan ”määräysvaltaa” koskevaa kriteeriä.

– Riidanalaiset toimet

105 Neuvosto toimitti 1.9.2014 kantajalle erikseen edellä 24 kohdassa mainitut riidanalaisten toimien perustelut.

106 Edellä 93 kohdasta ilmenee, että näitä perusteluja voitiin pitää riittävinä oikeuskäytännössä esitettyjen edellytysten nojalla siltä osin kuin sekä päätöksen 2010/413 20 artiklan 1 kohdan b alakohdassa ja asetuksen N:o 267/2012 23 artiklan 2 kohdan a alakohdassa mainittua ”määräysvaltaa” koskevaa kriteeriä että päätöksen 2010/413 20 artiklan 1 kohdan c alakohdassa ja asetuksen N:o 267/2012 23 artiklan 2 kohdan d alakohdassa mainittua kriteeriä ”Iranin hallituksen tukemisesta” sovellettiin kantajaan.

107 Neuvosto toteaa lisäksi toimittaneensa kantajalle kaikki asiakirjat, joihin se perusti nämä perustelut (edellä 25 kohta).

108 Kantaja pystyi riitauttamaan nämä perustelut ja niitä tukevat asiakirjat jopa ennen riidanalaisten toimien antamista muun muassa 17.9.2014 (edellä 26 kohta) ja 15.1.2015 (edellä 30 kohta) päivätyillä kirjeillä.

109 Kantaja pystyi lisäksi käyttämään oikeuttaan muutoksenhakuun väittämällä muun muassa esillä olevassa kanteessa, että se ”ei tuk[enut] hallitusta taloudellisesti enemmän kuin mitään muuta keskuspankkia maailmassa” ja että ”se ant[oi] vielä vähemmän sellaista tukea, josta riidanalaisissa toimissa oli kyse, eli tukea ydinaseiden levittämiseen liittyvään toimintaan”.

110 Kantajan puolustautumisoikeuksia ja kantajan oikeutta tehokkaaseen oikeussuojaan on täten kunnioitettu täysin riidanalaiset toimet annettaessa.

111 Puolustautumisoikeuksien noudattamisen periaatteen ja tehokasta oikeussuojaa koskevan oikeuden loukkaamiseen perustuva väite on täten hylättävä siltä osin kuin sillä vaaditaan riidanalaisten toimien kumoamista.

112 Edellä esitetystä seuraa, että ensimmäinen kanneperuste on hyväksyttävä ainoastaan siltä osin kuin se koskee riidanalaista päätöstä ja siltä osin kuin päätöksessä kantajaan sovelletaan kriteeriä ”ydinaseiden levittämisen tukemisesta”. Ensimmäinen kanneperuste on hylättävä muilta osin.

113 Koska edellä 87, 94 ja 104 kohdassa todetut lainvastaisuudet eivät vaikuta siihen, että kanteen kohteena olevissa toimissa kantajaan sovelletaan ”määräysvaltaa” koskevaa kriteeriä, eivätkä siihen, että riidanalaisissa toimissa kantajaan sovelletaan kriteeriä ”Iranin hallituksen tukemisesta”, näillä lainvastaisuuksilla ei voida perustella mainittujen toimien kumoamista. Oikeuskäytännössä on nimittäin katsottu rajoittavien toimenpiteiden toteuttamisesta annetun päätöksen laillisuusvalvonnasta, että kun otetaan huomioon toimenpiteiden ennaltaehkäisevä luonne, jos unionin tuomioistuimet katsovat, että ainakin yksi esitetyistä perusteista on riittävän tarkka ja konkreettinen, että sille on näyttöä ja että se on sellaisenaan riittävä perusta kyseisen päätöksen tueksi, se, ettei näin ole muiden kyseisten perusteiden osalta, ei voi oikeuttaa kyseisen päätöksen kumoamista (ks. vastaavasti tuomio 18.7.2013, komissio ym. v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518, 130 kohta).

114 On siis jatkettava tarkastelemalla toista kanneperustetta ja rajoituttava tutkimaan, onko neuvosto tehnyt kaikissa kanteen kohteena olevissa toimissa ja riidanalaisissa toimissa arviointivirheen siltä osin kuin se sovelsi ”määräysvaltaa” koskevaa kriteeriä kanteen kohteena olevissa toimissa ja ”Iranin hallituksen tukemista” koskevaa kriteeriä riidanalaisissa toimissa.

Toinen kanneperuste, joka perustuu ilmeiseen arviointivirheeseen

115 Kantaja väittää, että neuvosto teki ilmeisen arviointivirheen päättäessään kanteen kohteena olevissa toimissa uudelleentarkastelun jälkeen pysyttää kantajan nimen riidanalaisissa luetteloissa. Kantaja huomauttaa, että ainoat sille toimitetut perusteet tämän merkinnän pysyttämisen perustelemiseksi ovat virheelliset, koska kantajalla ei ollut yhteyttä ”Daftarin” etuihin eikä se osallistunut myöskään ”hallituksen strategisten etujen” rahoittamiseen tai tarkemmin sanoen ydinaseiden levittämiseen. Neuvosto ei ottanut huomioon sitä, että kantaja oli järjestäytynyt ja toimi kuten tavanomainen yksityinen pankki. Sen hallituksen jäsenet oli valittu heidän pätevyytensä ja ominaisuuksiensa perusteella, eikä ketään heistä ollut nimittänyt ”Daftar” eikä kellään heistä ollut yhteyksiä viimeksi mainittuun. Kantajan palveluja ja lainoja tarjottiin pikemminkin yksityishenkilöille, yksityisille ja yrityksille kuin julkisyhteisöille. Vaikka säätiö on edelleen kantajan enemmistöosakas, se ei kuitenkaan voi oikeuttaa kantajan nimen pysyttämistä riidanalaisissa luetteloissa, koska sekä säätiö että Daftar toimivat itsenäisesti suhteessa hallitukseen tai Iranin täytäntöönpanovaltaan joko toimielimiin tai organisaatioon liittyvistä syistä tai Iranin perustuslain 57 §:ssä säädetyn vallanjaon perustuslaillisen periaatteen nojalla. Neuvosto ei käsiteltävässä asiassa soveltanut ainoaa kriteeriä, jonka nojalla oikeuskäytännön mukaan voidaan toteuttaa henkilöön tai yhteisöön kohdistuva varojen jäädyttämistä koskeva toimenpide ja joka on Iranin hallituksen tukeminen; tämä tukeminen ei myöskään voi olla epäsuoraa, vaan sen täytyy välttämättä olla suoraa. Neuvoston on Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneen kuningaskunnan viranomaisten tavoin noudatettava 4.6.2014 annettua tuomiota Sina Bank v. neuvosto (T-67/12, ei julkaistu, EU:T:2014:348), jossa määrätään lopettamaan kantajaan kohdistuvat varojen jäädyttämistä koskevat toimenpiteet.

116 Neuvosto kiistää kantajan väitteet ja vaatii toisen kanneperusteen hylkäämistä perusteettomana.

117 Kuten unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, toimen, jossa vahvistetaan henkilöä tai yhteisöä koskevia rajoittavia toimenpiteitä, tuomioistuinvalvonta edellyttää muun muassa, että unionin tuomioistuimet varmistuvat siitä, että kyseinen toimi perustuu riittävän vankkaan tosiseikastoon. Tämä edellyttää niiden tosiseikkojen tarkistamista, joihin viitataan kyseisen toimen taustalla olevassa perusteiden tiivistelmässä, jottei tuomioistuinvalvonta rajoittuisi esitettyjen perusteiden abstraktin todennäköisyyden arviointiin vaan kohdistuisi siihen, onko näille perusteille tai ainakin niistä yhdelle, jonka katsotaan sellaisenaan riittävän tämän toimen tueksi, näyttöä (ks. tuomio 28.11.2013, neuvosto v. Fulmen ja Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, 64 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

118 Tätä varten unionin tuomioistuinten tehtävänä on toteuttaa tällainen tutkinta pyytämällä tarvittaessa unionin toimivaltaista viranomaista toimittamaan tutkinnan kannalta merkityksellisiä tietoja tai todisteita siitä riippumatta, ovatko ne luottamuksellisia (ks. tuomio 28.11.2013, neuvosto v. Fulmen ja Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, 65 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

119 Juuri unionin toimivaltaisen viranomaisen asiana nimittäin on osoittaa, mikäli asia riitautetaan, että kyseessä olevaa henkilöä tai yhteisöä vastaan esitetyt perusteet ovat perusteltuja; viimeksi mainitun asiana ei ole esittää negatiivista näyttöä siitä, etteivät kyseiset perusteet ole perusteltuja (ks. tuomio 28.11.2013, neuvosto v. Fulmen ja Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, 66 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

120 Edellä 117–119 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä ilmenee aluksi, ettei unionin yleisen tuomioistuimen käsiteltävässä asiassa suorittamaa valvontaa ole rajattu ilmeisen arviointivirheen tutkimiseen. Tässä yhteydessä sillä, että neuvoston tekemä virhe on kantajan mukaan ilmeinen, ei ole merkitystä.

Riidanalainen päätös

121 Kuten edellä 75 ja 78–81 kohdassa on huomautettu, edellä 5 ja 16 kohdassa mainituista riidanalaisen päätöksen alkuperäisistä ja täydentävistä perusteluista ilmenee, että mainittu päätös perustuu muun muassa päätöksen 2010/413 20 artiklan 1 kohdan b alakohdassa ja asetuksen N:o 267/2012 23 artiklan 2 kohdan a alakohdassa mainitun ”määräysvaltaa” koskevan kriteerin soveltamiseen kantajaan ja tarkemmin sanottuna siihen, että kantaja oli säätiön ja viimeksi mainitun välityksellä korkeimman hengellisen johtajan määräysvallassa.

122 Kantajan väitteet voidaan ymmärtää lähinnä siten, että niillä moititaan neuvostoa siitä, että se teki riidanalaisessa päätöksessä arviointivirheen katsoessaan, että kantaja oli sellaisen henkilön tai yhteisön määräysvallassa, jonka on todettu osallistuvan ydinaseiden levittämiseen, olevan siihen suoraan yhteydessä taikka tukevan sitä päätöksen 2010/413 20 artiklan 1 kohdan b alakohdassa ja asetuksen N:o 267/2012 23 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitetulla tavalla.

123 Tässä yhteydessä ”määräysvaltaa” koskevan kriteerin soveltaminen perustuu huomattavaan vaaraan siitä, että jos sellaisen henkilön tai yhteisön, jonka on todettu osallistuvan ydinaseiden levittämiseen, varat jäädytetään, se ryhtyy sitä koskevista toimenpiteistä aiheutuvien vaikutusten kiertämiseksi painostamaan omistuksessaan tai määräysvallassaan olevia henkilöitä ja yhteisöjä kehottaen niitä joko siirtämään sille suoraan tai epäsuorasti niiden varat tai toteuttamaan sellaisia liiketoimia, joita se ei voi itse toteuttaa sen varojen jäädyttämisen johdosta (ks. vastaavasti tuomio 13.3.2012, Melli Bank v. neuvosto, C-380/09 P, EU:C:2012:137, 58 kohta). Tämä vaara huomioon ottaen sellaisten henkilöiden ja yhteisöjen, jotka ovat sellaisen henkilön tai yhteisön määräysvallassa, jonka varat on jäädytetty, varojen jäädyttäminen on tarpeellista toteutettujen toimenpiteiden tehokkuuden varmistamiseksi ja sen takaamiseksi, ettei mainittuja toimenpiteitä kierretä, sekä tähän soveltuvaa (ks. vastaavasti tuomio 13.3.2012, Melli Bank v. neuvosto, C-380/09 P, EU:C:2012:137, 58 kohta).

124 Päätöksen 2010/413 20 artiklan 1 kohdan b alakohdassa ja asetuksen N:o 267/2012 23 artiklan 2 kohdan a alakohdassa asetetaan siten neuvostolle velvollisuus jäädyttää kaikkien sellaisten henkilöiden tai yhteisöjen varat, jotka ovat sellaisen henkilön tai yhteisön määräysvallassa, jonka on todettu osallistuvan ydinaseiden levittämiseen, olevan siihen suoraan yhteydessä taikka tukevan sitä, ilman että tällaisella perusteella toteutettua toimenpidettä on perusteltu sillä, että toisen tahon määräysvallassa oleva henkilö tai yhteisö itse osallistuu ydinaseiden levittämiseen (ks. vastaavasti tuomio 13.3.2012, Melli Bank v. neuvosto, C-380/09 P, EU:C:2012:137, 39 ja 40 kohta).

125 Neuvostolla on asetuksen N:o 267/2012 23 artiklan 2 kohdan a alakohdan sanamuodon perusteella, joka koskee henkilöitä tai yhteisöjä, joiden on eri kieliversioiden mukaan ”todettu” tai ”havaittu” osallistuvan ydinaseiden levittämiseen, ja edellä 123 ja 124 mainitun ”määräysvaltaa” koskevan kriteerin soveltamiseen liittyvän oikeuskäytännön perusteella valtuudet toteuttaa rajoittavia toimenpiteitä ainoastaan sellaisten henkilöiden ja yhteisöjen osalta, joiden nimet on merkitty sellaisten henkilöiden ja yhteisöjen luetteloon, joihin sovelletaan rajoittavia toimenpiteitä siitä syystä, että ne ovat sellaisten henkilöiden tai yhteisöjen määräysvallassa, joiden on ”todettu” tai ”havaittu” osallistuvan ydinaseiden levittämiseen, olevan siihen suoraan yhteydessä taikka tukevan sitä.

126 Vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen esittämään kysymykseen (edellä 42 kohta) neuvosto totesi, että riidanalaisen päätöksen antamisen ajankohtana säätiön ja korkeimman hengellisen johtajan kummankaan nimeä ei ollut merkitty riidanalaisiin luetteloihin, jotka sisälsivät niiden henkilöiden ja yhteisöjen nimet, joiden on virallisesti ”todettu” tai ”havaittu” osallistuvan ydinaseiden levittämiseen, olevan siihen suoraan yhteydessä taikka tukevan sitä päätöksen 2010/413 20 artiklan 1 kohdan b alakohdassa ja asetuksen N:o 267/2012 23 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitetulla tavalla ja joihin on tästä syystä kohdistettava rajoittavia toimenpiteitä, kuten tällaisten henkilöiden ja yhteisöjen varojen jäädyttäminen. Varojen jäädyttämisseuraamusten kiertämisen vaaraa, joka edellä 123 kohdassa mainitulla tavalla oikeuttaa tavallisesti ”määräysvaltaa” koskevan kriteerin soveltamisen, ei käsiteltävässä asiassa siis ole.

127 Koska korkeimman hengellisen johtajan ja säätiön nimeä ei ollut merkitty riidanalaisiin luetteloihin riidanalaisen päätöksen antamisajankohtana, neuvostolla ei ollut valtuuksia antaa mainittua päätöstä siltä osin kuin siinä sovelletaan ”määräysvaltaa” koskevaa kriteeriä kantajaan.

128 Muunlainen ratkaisu asettaisi lisäksi kantajan erittäin epäedulliseen menettelylliseen asemaan tämän oikeuksien puolustamisen ja tehokasta oikeussuojaa koskevan oikeuden kannalta, koska kantajaa kohtaan toteutettujen rajoittavien toimenpiteiden riitauttamiseksi se saattaisi joutua riitauttamaan korkeimman hengellisen johtajan ja säätiön vastuun ydinaseiden levittämisessä, ilman että se voisi odottaa tältä osin apua korkeimmalta hengelliseltä johtajalta tai säätiöltä, joita kohtaan ei ollut toteutettu rajoittavia toimenpiteitä.

129 Neuvosto teki siten riidanalaisessa päätöksessä arviointivirheen soveltaessaan kantajaan ”määräysvaltaa” koskevaa kriteeriä.

130 Toinen kanneperuste on täten hyväksyttävä tältä osin ja on todettava, ettei riidanalainen päätös ole perusteltu siltä osin kuin siinä sovelletaan kantajaan ”määräysvaltaa” koskevaa kriteeriä.

131 Riidanalainen päätös on siten kumottava osittain siksi, että se on perusteltu riittämättömästi (edellä 87 kohta) ja se on puolustautumisoikeuksien kunnioittamisen periaatteen ja tehokasta oikeussuojaa koskevan oikeuden vastainen (edellä 104 kohta), ja osittain perusteettomana (edellä 130 kohta).

Riidanalaiset toimet

132 Kuten edellä 90 ja 91 kohdassa on huomautettu, edellä 24 kohdassa mainituista riidanalaisten toimien perusteluista ilmenee, että ne perustuvat muun muassa päätöksen 2010/413 20 artiklan 1 kohdan b alakohdassa ja asetuksen N:o 267/2012 23 artiklan 2 kohdan a alakohdassa mainitun ”määräysvaltaa” koskevan kriteerin soveltamiseen kantajaan ja tältä osin tarkemmin sanottuna siihen, että kantaja oli säätiön ja viimeksi mainitun välityksellä korkeimman hengellisen johtajan määräysvallassa.

133 Kantajan väitteet voidaan ymmärtää lähinnä siten, että niillä moititaan neuvostoa siitä, että se teki riidanalaisessa päätöksessä arviointivirheen katsoessaan, että kantaja oli sellaisen henkilön tai yhteisön määräysvallassa, jonka on todettu osallistuvan ydinaseiden levittämiseen, olevan siihen suoraan yhteydessä taikka tukevan sitä päätöksen 2010/413 20 artiklan 1 kohdan b alakohdassa ja asetuksen N:o 267/2012 23 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitetulla tavalla.

134 Edellä 123–125 kohdassa mainituista syistä neuvostolla on valtuudet toteuttaa rajoittavia toimenpiteitä ainoastaan sellaisia henkilöitä ja yhteisöjä kohtaan, jotka ovat sellaisten henkilöiden tai yhteisöjen määräysvallassa, joiden nimet on merkitty rajoittavien toimenpiteiden kohteena olevien henkilöiden tai yhteisöjen luetteloon sellaisina henkilöinä tai yhteisöinä, joiden on ”todettu” tai ”havaittu” osallistuvan ydinaseiden levittämiseen, olevan siihen suoraan yhteydessä taikka tukevan sitä.

135 Vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen esittämään kysymykseen (edellä 42 kohta) neuvosto totesi, että riidanalaisten toimien antamisen ajankohtana säätiön ja korkeimman hengellisen johtajan kummankaan nimeä ei ollut merkitty riidanalaisiin luetteloihin sellaisten henkilöiden ja yhteisöjen nimistä, joiden on virallisesti todettu tai havaittu osallistuvan ydinaseiden levittämiseen, olevan siihen suoraan yhteydessä taikka tukevan sitä päätöksen 2010/413 20 artiklan 1 kohdan b alakohdassa ja asetuksen N:o 267/2012 23 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitetulla tavalla. Neuvostolla ei siten ollut valtuuksia antaa näitä toimia siltä osin kuin niissä sovellettiin ”määräysvaltaa” koskevaa kriteeriä kantajaan.

136 Neuvosto teki siten riidanalaisissa toimissa arviointivirheen soveltaessaan kantajaan ”määräysvaltaa” koskevaa kriteeriä.

137 Tästä seuraa, etteivät riidanalaiset toimet ole perusteltuja siltä osin kuin niissä sovelletaan ”määräysvaltaa” koskevaa kriteeriä kantajaan.

138 Siltä osin kuin riidanalaiset toimet perustuvat kahden eri kriteerin soveltamiseen, tämä ainoa aineellinen virhe ei riitä perusteeksi mainittujen toimien kumoamiselle edellä 113 kohdassa mainitun oikeuskäytännön nojalla, jonka mukaan säännöstössä, jossa määrätään rajoittavista toimenpiteistä, säädetyn yhden kriteerin noudattaminen on riittävä peruste näiden toimenpiteiden soveltamiselle.

139 Kuten edellä 90 kohdassa on huomautettu, edellä 24 kohdassa mainituista riidanalaisten toimien perusteluista nimittäin ilmenee, että ne perustuvat myös päätöksen 2010/413 20 artiklan 1 kohdan c alakohdassa ja asetuksen N:o 267/2012 23 artiklan 2 kohdan d alakohdassa mainitun ”Iranin hallituksen tukemista” koskevan kriteerin soveltamiseen kantajaan ja tarkemmin sanottuna siihen, että kantaja ”tarjo[si] rahoituspalveluja – – Foundationille sekä sen tytäryhtiöille ja konserniyhtiöille”.

140 Siltä osin kuin neuvosto viittaa kirjelmissään kantajan säätiön hyväksi maksamiin ”osinkoihin ja etuihin” ja etenkin siihen, että kantajan yhtiöjärjestyksestä ja sen 20.3.2010 päättyneen tilikauden taseesta, jotka on toimitettu kannekirjelmän liitteenä, ilmenee, että säätiö sai kantajan osakkeenomistajana huomattavia osinkoja ja etuja, näitä väitteitä ei voida ottaa huomioon, koska ne eivät liity riidanalaisissa toimissa esitettyihin erityisiin perusteluihin, joilla perusteltiin ”Iranin hallituksen tukemista” koskevan kriteerin soveltamista kantajaan, eli siihen, että kantaja ”tarjo[si] rahoituspalveluja – – Foundationille sekä sen tytäryhtiöille ja konserniyhtiöille”.

141 Nimittäin sitä, että yhtiö jakaa osakkeenomistajilleen osinkoja tai etuja, ei voida rinnastaa ensiksi mainitun jälkimmäisille tarjoamaan rahoituspalveluun. Neuvosto pyrkii tällä väitteellä vetoamaan muihin seikkoihin kuin niihin, joiden nojalla riidanalaiset toimet annettiin.

142 Kanteen kohteena olevien toimien laillisuutta voidaan kuitenkin arvioida ainoastaan niiden tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen perusteella, joiden nojalla ne on annettu, eikä unionin yleinen tuomioistuin voi hyväksyä neuvoston kehotusta korvata lopullisesti perustelut, joihin kyseiset toimet perustuvat (ks. vastaavasti tuomio 26.10.2012, Oil Turbo Compressor v. neuvosto, T-63/12, EU:T:2012:579, 29 kohta).

143 Täten neuvoston väitteitä, jotka perustuvat osinkojen tai etujen jakoon säätiölle, ei voida ottaa huomioon arvioitaessa riidanalaisten toimien perusteltavuutta siltä osin kuin niissä sovelletaan ”Iranin hallituksen tukemista” koskevaa kriteeriä kantajaan.

144 Neuvosto vetosi joka tapauksessa ainoastaan siihen, että kantaja jakoi osinkoja ja etuja säätiölle, kun taas riidanalaisten toimien perusteluissa viitataan kantajan paitsi itse säätiölle myös tämän ”tytäryhtiöille ja konserniyhtiöille” tarjoamiin rahoituspalveluihin.

145 Neuvosto viittaa kirjelmissään lisäksi siihen, että kantajan yhtiöjärjestyksestä ja sen 20.3.2010 päättyneen tilikauden taseesta ilmenee, että säätiö osallistuu kantajan osakkeenomistajana ”joukkoon liiketoimia, joissa [kantaja] oli osallisena”.

146 Kantaja väittää puolestaan, että ”neuvosto ei esittänyt yhtään muodollista todistetta, joka osoittaisi [kantajan] antaneen etusijan julkiselle laitokselle tai julkiselle yritykselle”, ja huomauttaa, että ”[kantajan] luvut ja tilinpäätösasiakirjat vahvistavat sen, että [kantajan] lähes kaikkia lainoja, luottoja ja muita palveluja – – tarjottiin pikemminkin yksityishenkilöille ja yksityisille pääomayrityksille (jotka käyttivät niitä) kuin hallitukselle ja julkisyhteisöille” ja että ”[kantajan] palveluja ja lainoja – – tarjottiin perinteisille yksityis- ja yritysasiakkaille (jotka käyttivät niitä) eikä hallitukselle ja valtion laitoksille ja yrityksille”, ja viittaa tältä osin kannekirjelmän liitteenä olevaan luetteloon tärkeimmistä asiakkaistaan vuoden 2010 maaliskuun ja marraskuun väliseltä ajalta.

147 Tältä osin on muistutettava, että ”Iranin hallituksen tukemista” koskeva kriteeri, jolla laajennetaan rajoittavien toimenpiteiden soveltamisalaa Iranin islamilaiseen tasavaltaan kohdistetun painostuksen tehostamiseksi, koskee ainoastaan sellaisen henkilön tai yhteisön toimintaa, joka voi ydinaseiden levittämisen osalta todetuista kaikista suorista taikka välillisistä yhteyksistä riippumatta määrään tai laatuun liittyvän merkittävyytensä vuoksi edistää ydinaseiden levittämistä tarjoamalla tukea Iranin hallitukselle aineellisten, rahoituksellisten tai logististen resurssien tai välineiden muodossa, joiden avulla sen on mahdollista jatkaa levittämistoimintaa (ks. vastaavasti tuomio 16.7.2014, National Iranian Oil Company v. neuvosto, T-578/12, ei julkaistu, EU:T:2014:678, 118–120, 140 ja 141 kohta). ”Iranin hallituksen tukemista” koskeva kriteeri ei siten koske kaikenlaista tukea Iranin hallitukselle, olipa se kuinka vähäistä tai nimellistä tahansa, vaan ainoastaan sellaisia tukimuotoja, jotka ovat omiaan niiden määrään tai laatuun liittyvän merkittävyyden johdosta mahdollistamaan sen, että mainittu hallitus jatkaa ydinaseiden levittämistä. Kun riidanalaista kriteeriä tulkitaan unionin tuomioistuinten valvonnassa yhdessä sen tavoitteen kanssa, joka on painostaa Iranin hallitusta, jotta se pakotettaisiin lopettamaan ydinaseiden levittäminen, siinä määritetään siten objektiivisesti sellaisten henkilöiden ja yhteisöjen rajattu ryhmä, joihin voidaan kohdistaa varojen jäädyttämistä koskevia toimenpiteitä (ks. vastaavasti tuomio 16.7.2014, National Iranian Oil Company v. neuvosto, T-578/12, ei julkaistu, EU:T:2014:678, 119 kohta).

148 Neuvosto ei käsiteltävässä asiassa väitä kantajan tarjoavan suoraan taloudellista apua Iranin hallitukselle, vaan se väittää kantajan tarjoavan tällaista apua ”säätiön välityksellä”. Riidanalaisten toimien perusteluissa säätiötä ei siten yksinkertaisesti rinnasteta Iranin hallitukseen, vaikka säätiö on luokiteltu ”johtajan suorassa määräysvallassa olevaksi merkittäväksi, osittain julkiseksi yhteisöksi”.

149 Tällainen ”Iranin hallituksen tukemista” koskevan kriteerin epäsuora soveltaminen on tällä kriteerillä tavoitellun päämäärän kannalta, sellaisena kuin se on mainittu edellä 147 kohdassa, perusteltua ainoastaan, jos osoitetaan, että välittäjänä toimiva henkilö tai yhteisö joko itse tarjoaa tukea Iranin hallitukselle päätöksen 2010/413 20 artiklan 1 kohdan c alakohdassa ja asetuksen N:o 267/2012 23 artiklan 2 kohdan d alakohdassa tarkoitetulla tavalla taikka mainittu hallitus käyttää sitä hyväkseen ydinaseiden levittämisen jatkamiseksi.

150 Käsiteltävässä asiassa ei ole osoitettu, että säätiö tarjosi tukea Iranin hallitukselle päätöksen 2010/413 20 artiklan 1 kohdan c alakohdassa ja asetuksen N:o 267/2012 23 artiklan 2 kohdan d alakohdassa tarkoitetulla tavalla.

151 Pelkästään se seikka, johon neuvosto on vedonnut, että säätiö on ”johtajan suorassa määräysvallassa oleva merkittävä, osittain julkinen yhteisö”, ei riitä sen toteamiseksi, että se tarjoaa Iranin hallitukselle tukea, joka on sen määrään tai laatuun liittyvän merkittävyyden johdosta omiaan mahdollistamaan sen, että mainittu hallitus jatkaa ydinaseiden levittämistä, kuten edellä 147 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä edellytetään, taikka että se on väline Iranin hallituksen harjoittaman ydinaseiden levittämistä koskevan politiikan jatkamisessa.

152 Neuvosto ei myöskään ole merkinnyt säätiön nimeä riidanalaisiin luetteloihin henkilöistä ja yhteisöistä, joiden on todettu tai havaittu tarjoavan tukea Iranin hallitukselle päätöksen 2010/413 20 artiklan 1 kohdan c alakohdassa ja asetuksen N:o 267/2012 23 artiklan 2 kohdan d alakohdassa tarkoitetulla tavalla, taikka henkilöistä ja yhteisöistä, jotka osallistuvat ydinaseiden levittämiseen, ovat siihen suoraan yhteydessä taikka tukevat sitä päätöksen 2010/413 20 artiklan 1 kohdan b alakohdassa ja asetuksen N:o 267/2012 23 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitetulla tavalla.

153 Lopuksi on niin, ettei neuvosto ole tässä oikeudenkäynnissä esittänyt mitään seikkaa, joka osoittaisi, että säätiö tarjoaa tukea Iranin hallitukselle tai että se osallistuu ydinaseiden levittämiseen, on siihen suoraan yhteydessä taikka tukee sitä.

154 Edellytykset, joiden nojalla ”Iranin hallituksen tukemista” koskevaa kriteeriä on perusteltua soveltaa epäsuorasti kantajaan (edellä 149 kohta), eivät siten täyty käsiteltävässä asiassa.

155 On siis todettava, että neuvosto teki arviointivirheen riidanalaisissa toimissa soveltaessaan ”Iranin hallituksen tukemista” koskevaa kriteeriä kantajaan.

156 Täten toinen kanneperuste on hyväksyttävä – jopa ilman, että on tarpeen tutkia, tarjosiko kantaja rahoituspalveluja säätiölle – ja on todettava, etteivät riidanalaiset toimet ole perusteltuja siltä osin kuin niissä sovelletaan ”Iranin hallituksen tukemista” koskevaa kriteeriä kantajaan.

157 Riidanalaiset toimet on siten kumottava perusteettomina.

158 Edellä 131 ja 157 kohdassa tehtyjen päätelmien perusteella esillä oleva kanne on hyväksyttävä kokonaisuudessaan ja kanteen kohteena olevat toimet on kumottava kokonaisuudessaan.

Kanteen kohteena olevien toimien kumoamisen ajalliset vaikutukset

159 Kuten neuvosto totesi vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen kirjalliseen kysymykseen (edellä 42 kohta), kantajan nimen riidanalaisiin luetteloihin merkitsemisen vaikutukset on keskeytetty päätöksen 2010/413 26 artiklan 5 kohdan mukaisesti, sellaisena kuin päätös on muutettuna 18.10.2015 annetulla neuvoston päätöksellä (YUTP) 2015/1863 (EUVL 2015, L 274, s. 174), jota sovelletaan päätöksen 2015/1863 soveltamispäivästä 16.1.2016 annetun neuvoston päätöksen (YUTP) 2016/37 (EUVL 2016, L 11 I, s. 1) 1 artiklan nojalla 16.1.2016 alkaen. On kuitenkin niin, että niin kauan kuin kantajan nimi pysyy merkittynä riidanalaisiin luetteloihin päätöksen 2015/1008 ja täytäntöönpanoasetuksen 2015/1001 johdosta, on olemassa vaara siitä, että siihen kohdistetaan uudelleen rajoittavia toimenpiteitä, mikäli Iranin islamilainen tasavalta ei noudata Saksan liittotasavallalle, Ranskan tasavallalle, Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneelle kuningaskunnalle, Kiinan kansantasavallalle, Amerikan yhdysvalloille ja Venäjän federaatiolle, joita unionin ulkoasioiden ja turvallisuuspolitiikan korkean edustaja tukee, antamiaan sitoumuksia yhteisessä toimintasuunnitelmassa, jossa määritetään lähestymistapa pitkän aikavälin kattavan ratkaisun löytämiseksi ydinaseiden levittämiseen.

160 Täytäntöönpanoasetuksesta 2015/1001 on muistutettava, että Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 60 artiklan toisen kohdan mukaan SEUT 280 artiklasta poiketen unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisut, joilla kumotaan asetus, tulevat voimaan vasta mainitun perussäännön 56 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitetun, muutoksenhakua varten määrätyn ajan kuluttua, tai jos muutosta on haettu tämän ajan kuluessa, muutoksenhaun hylkäämisestä.

161 Käsiteltävässä asiassa täytäntöönpanoasetus 2015/1001 on luonteeltaan Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 60 artiklan toisessa kohdassa tarkoitettu asetus, koska sen 2 artiklassa säädetään, että se on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa, mikä vastaa asetuksen vaikutuksia sellaisina kuin niistä on määrätty SEUT 288 artiklassa (ks. vastaavasti tuomio 21.4.2016, neuvosto v. Bank Saderat Iran, C-200/13 P, EU:C:2016:284, 121 kohta). Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 60 artiklan toista kohtaa on siis hyvinkin sovellettava täytäntöönpanoasetukseen 2015/1001.

162 Neuvostolla on siten Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 60 artiklan toisen kohdan nojalla kahden kuukauden määräaika, jota pidennetään kymmenellä päivällä pitkien etäisyyksien vuoksi, tämän tuomion tiedoksiannosta lukien korjata täytäntöönpanoasetuksen 2015/1001 osalta todetut rikkomiset toteuttamalla tarvittaessa uusia rajoittavia toimenpiteitä kantajan osalta.

163 Päätöksestä 2015/1008 on muistutettava, että SEUT 264 artiklan toisen kohdan nojalla unionin yleinen tuomioistuin voi tarpeellisiksi katsomissaan tapauksissa todeta, miltä osin kumotun toimen vaikutuksia on pidettävä pysyvinä. Käsiteltävässä asiassa ero täytäntöönpanoasetusta 2015/1001 koskevan kumoamistuomion vaikutusten voimaantuloajankohdan ja päätöksen 2015/1008 vaikutusten päättymisajankohdan välillä voi johtaa vakavaan oikeusvarmuuden loukkaamiseen, koska päätöksessä 2015/1008 ja täytäntöönpanoasetuksessa 2015/1001 säädetään samanlaisten rajoittavien toimenpiteiden kohdistamisesta kantajaan. Päätöksen 2015/1008 vaikutukset on siten pidettävä voimassa, siltä osin kuin sillä pysytetään kantajan nimi päätöksen 2010/413, sellaisena kuin se on muutettuna päätöksellä 2010/644, liitteessä II olevassa luettelossa, siihen saakka, kunnes tämä tuomio tulee voimaan siltä osin kuin tällä tuomiolla kumotaan täytäntöönpanoasetus 2015/1001 siltä osin kuin täytäntöönpanoasetuksella pysytetään kantajan nimi asetuksen N:o 267/2012 liitteessä IX olevassa luettelossa (ks. vastaavasti tuomio 6.9.2013, Persia International Bank v. neuvosto, T-493/10, ei julkaistu, EU:T:2013:398, 129 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

164 Koska muilla kanteen kohteena olevilla toimilla ei ole enää nykyisin vaikutuksia, SEUT 264 artiklan toisen kohdan soveltaminen ei koske niitä.

Oikeudenkäyntikulut

165 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska neuvosto on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut kantajan vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Euroopan unionin neuvoston päätös, sellaisena kuin se käy ilmi 15.3.2014 päivätystä ilmoituksesta henkilöille ja yhteisöille, joihin sovelletaan neuvoston päätöksessä 2010/413/YUTP ja neuvoston asetuksessa (EU) N:o 267/2012 säädettyjä Iraniin kohdistuvia rajoittavia toimenpiteitä, pysyttää Sina Bankin nimi Iraniin kohdistuvista rajoittavista toimenpiteistä ja yhteisen kannan 2007/140/YUTP kumoamisesta 26.7.2010 annetun neuvoston päätöksen 2010/413/YUTP, sellaisena kuin se on muutettuna 25.10.2010 annetulla neuvoston päätöksellä 2010/644/YUTP, liitteessä II olevassa luettelossa ja Iraniin kohdistuvista rajoittavista toimenpiteistä ja asetuksen (EU) N:o 961/2010 kumoamisesta 23.3.2012 annetun neuvoston asetuksen (EU) N:o 267/2012 liitteessä IX olevassa luettelossa kumotaan.

2) Päätöksen 2010/413 muuttamisesta 7.11.2014 annettu neuvoston päätös 2014/776/YUTP, asetuksen N:o 267/2012 täytäntöönpanosta 7.11.2014 annettu neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 1202/2014, päätöksen 2010/413 muuttamisesta 25.6.2015 annettu neuvoston päätös (YUTP) 2015/1008 ja asetuksen N:o 267/2012 täytäntöönpanosta 25.6.2015 annettu neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) 2015/1001 kumotaan siltä osin kuin näillä toimilla pysytettiin Sina Bankin nimi päätöksen 2010/413, sellaisena kuin se on muutettuna päätöksellä 2010/644, liitteessä II olevassa luettelossa tai asetuksen N:o 267/2012 liitteessä IX olevassa luettelossa.

3) Päätöksen 2015/1008 vaikutukset pidetään Sina Bankin osalta voimassa päätöksen voimaantulon ajankohdasta lukien siihen ajankohtaan saakka, kunnes Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitettu määräaika

muutoksen hakemiseksi tähän tuomioon on päättynyt, taikka kyseisen muutoksenhaun hylkäämisen ajankohtaan saakka, mikäli tähän tuomioon on haettu muutosta kyseisessä määräajassa.

4) Neuvosto velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Julistettiin Luxemburgissa 18 päivänä lokakuuta 2016.

Allekirjoitukset

Sisällys

Asian tausta 2

1. Iranin islamilaiseen tasavaltaan kohdistetut rajoittavat toimenpiteet 2

2. Kantajaa koskevat rajoittavat toimenpiteet 2

Esillä olevan kanteen nostamisen jälkeiset tosiseikat 4

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset 5

Oikeudellinen arviointi 6

1. Tutkittavaksi ottaminen 6

Ensimmäisen vaatimuksen tutkittavaksi ottaminen siltä osin kuin se koskee asetuksen N:o 267/2012 liitteen IX kumoamista kantajaa koskevilta osin 6

Kolmannen vaatimuksen tutkittavaksi ottaminen 7

2. Asiakysymys 9

Ensimmäinen kanneperuste, joka perustuu perusteluvelvollisuuden rikkomiseen sekä puolustautumisoikeuksien kunnioittamisen periaatteen ja tehokasta oikeussuojaa koskevan oikeuden loukkaamiseen 9

Perusteluvelvollisuuden rikkominen 10

– Riidanalainen päätös 11

– Riidanalaiset toimet 13

Puolustautumisoikeuksien kunnioittamisen periaatteen ja tehokasta oikeussuojaa koskevan oikeuden loukkaaminen 13

– Riidanalainen päätös 14

– Riidanalaiset toimet 15

Toinen kanneperuste, joka perustuu ilmeiseen arviointivirheeseen 16

Riidanalainen päätös 17

Riidanalaiset toimet 18

Kanteen kohteena olevien toimien kumoamisen ajalliset vaikutukset 21

Oikeudenkäyntikulut 22